Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (ôsma komora)

z 3. marca 2016*

„Štátna pomoc — Retroaktívna náhrada za službu vo verejnom záujme priznaná talianskymi orgánmi — Služby medziregionálnej autobusovej dopravy poskytované od roku 1987 do roku 2003 — Rozhodnutie, ktorým sa pomoc vyhlasuje za nezlučiteľnú s vnútorným trhom — Zachovanie záväzku služby vo verejnom záujme — Priznanie náhrady — Nariadenie (EHS) č. 1191/69“

Vo veci T-15/14,

Simet SpA, so sídlom v Rossano Calabro (Taliansko), v zastúpení: A. Clarizia, C. Varrone a P. Clarizia, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: G. Conte, D. Grespan a P.-J. Loewenthal, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie 2014/201/EÚ z 2. októbra 2013 o náhrade, ktorá sa má vyplatiť spoločnosti Simet SpA za služby verejnej dopravy poskytované medzi rokmi 1987 a 2003 [opatrenie štátnej pomoci SA.33037 (2012/C) – Taliansko] (Ú. v. EÚ L 114, 2014, s. 48)

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora),

v zložení: predseda komory D. Gratsias, sudcovia M. Kăncheva (spravodajkyňa) a C. Wetter,

tajomník: J. Palacio González, hlavný referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 14. júla 2015,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: taliančina.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobkyňa, Simet SpA, je spoločnosť poskytujúca služby cestnej prepravy osôb. Konkrétne prevádzkuje sieť pravidelných medziregionálnych autobusových liniek medzi regiónom Kalábria a ostatnými talianskymi regiónmi (ďalej len „medziregionálne linky“). Okrem týchto služieb, ktoré predstavujú väčšiu časť jej činnosti, žalobkyňa prevádzkuje aj ďalšie služby vrátane služieb medzinárodnej dopravy, služieb v oblasti cestovného ruchu a prenájmu autobusov s vodičom.

Legislatívny a správny rámec činností žalobkyne

2 Činnosť žalobkyne bola v priebehu rokov upravená legislatívnymi a správnymi ustanoveniami, a to tak na vnútroštátnej úrovni, ako aj na úrovni Európskej únie.

Právo Európskej únie

3 Na úrovni Únie je cestná doprava vymedzená najmä nariadením Rady (EHS) č. 1191/69 z 26. júna 1969 o postupe členských štátov, ktorý sa týka záväzkov obsiahnutých v koncepcii služieb vo verejnom záujme v oblasti železničnej, cestnej a vnútrozemskej vodnej dopravy (Ú. v. ES L 156, s. 1; Mim. vyd. 07/001, s. 19).

4 Článok 1 nariadenia č. 1191/69 stanovuje:

„1. Členské štáty zrušia všetky záväzky obsiahnuté v koncepcii služby vo verejnom záujme tak, ako sú definované v tomto nariadení, uložené železničnej, cestnej a vnútrozemskej vodnej doprave.

2. Takéto záväzky však možno zachovať, pokiaľ sú podstatné pre poskytovanie primeraných dopravných služieb.

…

4. Finančné bremená dopravných podnikov z dôvodu zachovania záväzkov, ktoré sú uvedené v odseku 2… bude náhrada [budú predmetom náhrady – *neoficiálny preklad*] v súlade so spoločnými postupmi stanovenými týmto nariadením.“

5 Podľa článku 2 nariadenia č. 1191/69:

„1. Pod ‚záväzkami služieb vo verejnom záujme‘ sa rozumejú záväzky, ktoré by uvedený dopravný podnik neprijal alebo by ich neprijal v rovnakej miere, či za tých istých podmienok, keby realizoval svoje vlastné obchodné záujmy.

2. Medzi záväzky služieb vo verejnom záujme, v zmysle definície v odseku 1, patrí záväzok prevádzkovať, záväzok dopravovať a tarifné záväzky.

3. Na účely tohto nariadenia ‚záväzok prevádzkovať‘ znamená záväzok uložený dopravnému podniku, vzhľadom k akejkoľvek trase alebo zariadeniu, ktoré je daný dopravný podnik oprávnený obsluhovať a prevádzkovať na základe prideleného oprávnenia alebo rovnocenného povolenia, urobiť všetky potrebné opatrenia na poskytovanie dopravnej služby, ktorá spĺňa stanovené požiadavky na plynulosť, pravidelnosť a kapacitu. Patrí sem aj záväzok vykonať dodatočné služby a akékoľvek záväzky udržiavať

trasy a zariadenia pokiaľ tieto záväzky presahujú požiadavky siete ako celku a zariadenia sú po výkone služieb odobraté [akékoľvek záväzky udržiavať v dobrom stave trasy a vybavenie – v rozsahu, v akom je doplnkom k sieti ako celku – a tiež zariadenia po ukončení dopravných služieb – *neoficiálny preklad*].

4. Na účely tohto nariadenia ‚záväzok dopravovať' znamená akýkoľvek záväzok, uložený dopravným podnikom prijať a dopraviť pasažierov alebo tovar za stanovené sadzby a za stanovených podmienok.

5. Na účely tohto nariadenia ‚tarifné záväzky' znamenajú akýkoľvek záväzok, uložený dopravným podnikom, uplatňovať najmä pre určité kategórie pasažierov, pre určité kategórie tovaru alebo po určitých trasách, sadzby stanovené alebo schválené štátnym orgánom, ktoré sú v protiklade s obchodnými záujmami podniku a ktoré vyplývajú z uloženia zvláštnych tarifných ustanovení alebo z odmietnutia ich úpravy.

Ustanovenia predchádzajúceho pododseku sa nevzťahujú na záväzky vyplývajúce zo všeobecných opatrení cenovej politiky, týkajúce sa hospodárstva ako celku alebo opatrení [súvisiacich s cenou a všeobecnými dopravnými podmienkami - *neoficiálny preklad*], ktoré sa urobili so zreteľom na organizáciu dopravného trhu alebo jeho časti."

6 Článok 4 nariadenia č. 1191/69 stanovuje:

„1. V prípade, ak dopravným podnikom zo záväzku služby vo verejnom záujme vyplývajú hospodárske nevýhody, požiadajú príslušné orgány členských štátov o zrušenie celého alebo časti tohto záväzku.

2. Vo svojich žiadostiach môžu dopravné podniky navrhnúť iné formy dopravy ako náhradu za práve používané formy dopravy. Podniky uplatnia ustanovenia článku 5 na výpočet úspor, ktoré by sa dali dosiahnuť s cieľom zlepšenia ich finančného stavu."

7 Článok 5 nariadenia č. 1191/69 stanovuje:

„1. Akýkoľvek záväzok prevádzkovať alebo dopravovať sa považuje za hospodársky nevýhodný, ak zníženie finančného bremena, ktoré by sa dalo dosiahnuť v dôsledku úplného alebo čiastočného zrušenia záväzku vzhľadom na určitú činnosť alebo skupinu činností, ktoré sú týmto záväzkom dotknuté, prekročí zníženie príjmov, ktoré vyplývajú z tohto zrušenia.

Hospodárske nevýhody sa určia na základe výkazu ročných hospodárskych nevýhod, ktorý sa v prípade potreby aktualizuje, pričom ročné hospodárske nevýhody budú vyjadrené vo forme rozdielu medzi znížením ročného finančného bremena a ročných príjmov, ktoré by vyplývali zo zrušenia záväzkov.

V prípade, ak záväzok prevádzkovať alebo dopravovať zahŕňa jednu alebo viacero kategórií osobnej alebo nákladnej dopravy na celej sieti alebo jej podstatnej časti, finančné bremeno, ktoré by sa zrušením záväzku odstránilo, sa stanoví rozdelením celkových nákladov, znášaných podnikom v dôsledku dopravnej činnosti, medzi rôzne kategórie dopravy.

V takomto prípade sa hospodárska nevýhoda rovná rozdielu medzi nákladmi, pripadajúcimi na tú časť činnosti podniku, ktorá je ovplyvnená záväzkom služby vo verejnom záujme, a zodpovedajúcimi príjmami.

Hospodárske nevýhody sa určujú berúc do úvahy dôsledky záväzku na činnosť celého podniku.

2. Tarifný záväzok sa považuje za hospodársky nevýhodný, ak rozdiel medzi príjmami z dopravy, na ktorú sa vzťahuje záväzok, a finančným bremenom takejto dopravy je nižší ako rozdiel medzi príjmami, ktoré by z takejto dopravy vznikli, a z toho vyplývajúceho finančného bremena, keby podnik pracoval na komerčnej báze, pričom by sa do úvahy brali náklady na tie činnosti, ktoré podliehajú záväzku a stav na trhu."

8 Podľa článku 6 ods. 2 nariadenia č. 1191/69 „rozhodnutia zachovať záväzok služby vo verejnom záujme alebo jeho časť, alebo ho zrušiť na konci stanoveného obdobia, musia zahŕňať aj ustanovenie zabezpečujúce náhradu za finančné bremeno, ktoré z tohto vyplýva; výška náhrady sa stanoví podľa spoločných postupov, ktoré sú stanovené v článkoch 10 až 13 uvedeného nariadenia“.

9 Článok 10 nariadenia č. 1191/69 stanovuje:

„1. Výška náhrady stanovená v článku 6 sa v prípade záväzku prevádzkovať alebo dopravovať bude rovnať rozdielu medzi znížením finančného bremena a znížením príjmov podniku, ak sa zruší celá alebo relevantná časť daného záväzku v uvažovanom období [znížením príjmov podniku, ktoré môže vyplynúť zo zrušenia celého dotknutého záväzku alebo jeho príslušnej časti v posudzovanom období – *neoficiálny preklad*].

Ak sa však hospodárska nevýhoda vypočítala rozdelením celkových nákladov, ktoré nesie podnik vzhľadom na dopravné činnosti, medzi rôzne časti týchto dopravných činností, výška náhrady sa rovná rozdielu medzi nákladmi pripadajúcimi na tú časť činnosti podniku, ktorá je ovplyvnená záväzkom služby vo verejnom záujme a zodpovedajúcimi príjmami.

2. Na účel stanovenia finančného bremena a príjmov uvedených v odseku 1, sa do úvahy zoberú vplyvy zrušenia uvedeného záväzku na činnosť celého podniku.“

10 Podľa článku 12 nariadenia č. 1191/69 sa náklady vyplývajúce zo zachovania záväzkov vypočítajú so zreteľom na účinné riadenie podniku a poskytovanie dopravných služieb primeranej kvality. Úrok z vlastného kapitálu je možné odpočítať od úroku, ktorý sa berie do úvahy pri výpočte nákladov.

11 Článok 14 nariadenia č. 1191/69 stanovuje:

„1. Okrem prípadov uvedených v článku 1 ods. 3, členské štáty môžu odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto nariadenia ukladať dopravnému podniku záväzky služby vo verejnom záujme len v prípade, ak takéto záväzky sú nevyhnutné pre poskytovanie primeraných dopravných služieb.

2. Ak takto uložené záväzky spôsobujú dopravným podnikom hospodárske nevýhody v znení [v zmysle – *neoficiálny preklad*] článku 5 ods. 1 a 2, alebo finančné bremeno v znení [v zmysle – *neoficiálny preklad*] článku 9, príslušné orgány členských štátov môžu pri rozhodovaní o uložení takýchto záväzkov zabezpečiť podporu vo forme náhrady vzhľadom na finančné bremeno vyplývajúce z takýchto záväzkov. V tomto prípade sa použijú ustanovenia článkov 10 až 13.“

12 Článok 17 ods. 2 nariadenia č. 1191/69 stanovuje:

„2. Náhrada vyplatená podľa tohto nariadenia je vyňatá z predbežného informačného postupu, ktorý je uvedený v článku 93 ods. 3 Zmluvy o založení Európskeho hospodárskeho spoločenstva.

Členské štáty bezodkladne predložia Komisii podrobnosti o náhradách za finančné bremeno, roztriedené podľa jednotlivých kategórií záväzkov, [pričom ide o finančné bremeno – *neoficiálny preklad*] pripadajúce na dopravné podniky z dôvodu zachovania záväzkov služby vo verejnom záujme podľa článku 2 alebo z použitia dopravných sadzieb a podmienok pre osobnú dopravu, ktoré boli uložené v záujme jednej alebo viacerých presne vymedzených kategórií osôb.“

13 Nariadenie Rady (EHS) č. 1893/91 z 20. júna 1991, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie č. 1191/69 (Ú. v. ES L 169, s. 1; Mim. vyd. 07/001, s. 314), a ktoré nadobudlo účinnosť 1. júla 1992, zrušilo možnosť členských štátov ponechať v platnosti záväzky dopravných podnikov v rámci služby vo verejnom záujme alebo im ich ďalej ukladať, s výnimkou podnikov, ktorých činnosť je obmedzená výlučne na prevádzku mestskej, prímestskej alebo regionálnej dopravy.

14 Podľa článku 1 ods. 4 nariadenia č. 1191/69, zmeneného a doplneného nariadením č. 1893/91, „na zabezpečenie primeraných dopravných služieb, ktoré zohľadňujú sociálne a ekologické faktory a plánovanie mesta a krajiny, alebo pri možnosti ponuky určitého cestovného [alebo s cieľom ponúknuť osobitné cestovné – *neoficiálny preklad*] pre určité kategórie cestujúcich, môžu príslušné orgány členských štátov uzavrieť zmluvy o poskytovaní služieb vo verejnom záujme s dopravnými podnikmi“.

15 Článok 14 nariadenia č. 1191/69, zmeneného a doplneného nariadením č. 1893/91, stanovuje:

„1. ‚Zmluva o poskytovaní služieb vo verejnom záujme‘ je zmluva uzavretá medzi príslušnými orgánmi členských štátov a dopravným podnikom s cieľom poskytnutia primeraných dopravných služieb verejnosti.

Zmluva o poskytovaní služieb vo verejnom záujme pokrýva najmä:

— dopravné služby, ktoré spĺňajú ustálené štandardy plynulosti, pravidelnosti, kapacity a kvality,

— doplnkové dopravné služby,

— dopravné služby za špecifikované sadzby a podliehajúce špecifickým podmienkam, konkrétne pre určité kategórie cestujúcich alebo na určitých trasách,

— úpravy dopravných služieb podľa skutočných požiadaviek.

2. Zmluva o poskytovaní služieb vo verejnom záujme okrem iného zahŕňa nasledujúce:

a) charakter služby, ktorá má byť poskytnutá, zvlášť pokiaľ ide o štandardy plynulosti, pravidelnosti, kapacity a kvality;

b) cenu služieb zahrnutých v zmluve, ktorá sa alebo môže pridať k tarifným výnosom, alebo zahŕňa výnosy, a podrobnosti o finančných vzťahoch medzi obidvoma stranami;

c) pravidlá týkajúce sa zmeny zmluvných podmienok, najmä pokiaľ ide o zohľadnenie nepredvídateľných zmien;

d) dobu platnosti zmluvy;

e) sankcie v prípade porušenia zmluvy.

3. Aktíva zahrnuté do poskytovania dopravných služieb, ktoré podliehajú zmluve o poskytovaní služieb vo verejnom záujme, môžu patriť podniku alebo mu byť k dispozícii.

4. Každý podnik, ktorý zamýšľa prerušiť [ukončiť – *neoficiálny preklad*] alebo urobiť podstatné úpravy dopravnej služby, ktorú poskytuje verejnosti na plynulom a pravidelnom základe a ktorá nie je pokrytá zmluvným systémom alebo záväzkom služby vo verejnom záujme, to oznámi príslušným orgánom členských štátov aspoň tri mesiace vopred.

Príslušné orgány môžu rozhodnúť o tom, že sa takéto oznámenie nebude vyžadovať.

Toto opatrenie [ustanovenie – *neoficiálny preklad*] neovplyvní iné vnútroštátne postupy uplatniteľné v súvislosti s oprávnením zrušiť alebo upraviť dopravné služby.

5. Po získaní informácie uvedenej v odseku 4 môžu príslušné orgány trvať na zachovaní príslušnej služby až do jedného roka od dátumu oznámenia, o čom informujú podnik najmenej jeden mesiac pred uplynutím doby uvedenej v oznámení.

Príslušné orgány môžu tiež iniciovať rokovanie o vytvorení alebo úprave takejto dopravnej služby.

6. Výdavky dopravných podnikov vyplývajúce zo záväzkov uvedených v odseku 5 sa nahradia podľa bežných [spoločných – *neoficiálny preklad*] postupov stanovených v oddieloch II, III a IV.“

16 Podľa článku 1 ods. 5 nariadenia č. 1191/69, zmeneného a doplneného nariadením č. 1893/91, „príslušné orgány členských štátov však môžu zachovať alebo uložiť záväzky služby vo verejnom záujme podľa článku 2 pre mestskú, prímestskú a regionálnu osobnú dopravu“. V takom prípade sú „podmienky a podrobnosti o prevádzke, vrátane spôsobov náhrad… ustanovené v oddieloch II, III a IV“.

17 V tomto ustanovení sa tiež spresňuje, že:

„Ak dopravný podnik nevykonáva len služby podliehajúce ustanoveniam o záväzkoch služby vo verejnom záujme, ale sa zaoberá aj inými činnosťami, musia byť služby vo verejnom záujme vykonávané samostatnými divíziami, ktoré musia spĺňať aspoň nasledovné podmienky:

a) prevádzkové účty zodpovedajúce každej z týchto činností sú oddelené a pomer aktív patriacich ku každej činnosti sa určí v súlade s platnými pravidlami účtovníctva;

b) výdavky sa vyrovnajú z prevádzkových príjmov a platieb od štátnych orgánov bez akejkoľvek možnosti presunu z alebo do druhej oblasti činnosti podniku.“

18 Nariadenie č. 1191/69, zmenené a doplnené nariadením č. 1893/91, bolo zrušené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007 z 23. októbra 2007 o službách vo verejnom záujme v železničnej a cestnej osobnej doprave, ktorým sa zrušujú nariadenia Rady (EHS) č. 1191/69 a (EHS) č. 1107/70 (Ú. v. EÚ L 315, s. 1), pričom toto nariadenia nadobudlo účinnosť 3. decembra 2009.

Vnútroštátne právo

19 Žalobkyňa pôvodne prevádzkovala medziregionálne linky v zmysle ročných koncesií udelených talianskym ministerstvom pre infraštruktúru a dopravu (Ministero delle Infrastructure e dei Trasporti, ďalej len „MIT“) podľa zákona č. 1822, ktorým sa upravujú služby autobusovej dopravy (autobusové linky) pre cestujúcich, batožinu a poľnohospodárske zásielky v rámci režimu koncesií udelených súkromnému sektoru [legge n. 1822 Disciplina degli autoservizi di linea (autolinee) per viaggiatori, bagagli e pacchi agricoli in regime di concessione all'industria privata] z 28. septembra 1939 (GURI č. 292 z 18. decembra 1939, ďalej len „zákon č. 1822/1939“).

20 Podľa článku 3 zákona č. 1822/1939 bola koncesia udelená „na základe osobitných špecifikácií, ktoré obsahovali všetky technické, administratívne a ekonomické podmienky udelenia samotnej koncesie, ako aj povinnosť prepravy poštových zásielok“. Článok 6 ods. 2 bod 3 rovnakého zákona stanovuje, že ak žiada o rovnakú koncesiu viac žiadateľov, správny orgán uprednostní toho, kto preukáže, že prijme ďalšie povinnosti v súvislosti s prácami alebo službami miestneho významu, ktoré súvisia s dopravnými službami, a že bude schopný si ich plniť. Okrem toho článok 1 zákona č. 1822/1939 stanovuje, že koncesionári sú povinní prepravovať poštové zásielky, ak ich o to požiada poštová a telegrafická správa.

21 Zákon č.1822/1939 bol zmenený a doplnený dekrétom prezidenta republiky č. 369 o zjednodušení postupu udeľovania koncesií na bežné autobusové služby spadajúce do pôsobnosti štátu (decreto del Presidente della Repubblica n. 369 Regolamento recante semplificazione del procedimento di concessione di autolinee ordinarie di competenza statale) z 22. apríla 1994 (riadny dodatok č. 91 ku GURI č. 136 z 13. júna 1994, ďalej len „dekrét č. 369/1994“). Podľa dekrétu č. 369/1994 musia podniky, ktoré majú záujem o získanie koncesie, preukázať v žiadosti o ňu „jasným a podrobným spôsobom, že už existujúce dopravné služby nedokážu úplne alebo v istom rozsahu zabezpečiť zistené potreby verejného záujmu“.

22 Zákon č. 1822/1939, zmenený a doplnený dekrétom č. 369/1994, bol následne zrušený legislatívnym dekrétom č. 285 o reorganizácii automobilových služieb v pôsobnosti štátu (decreto legislativo n. 285 Riordino dei servizi automobilistici interregionali di competenza statale) z 21. novembra 2005 (riadny dodatok ku GURI č. 6 z 9. januára 2006), prijatý podľa zákona č. 32 o delegovaní vlády s cieľom reformy právnej úpravy cestnej dopravy osôb a tovaru (legge n. 32 Delega al Governo per il riassetto normativo del settore dell'autotrasporto di persone e cose) z 1. marca 2005 (GURI č. 57 z 10. marca 2005).

23 Účinkom prechodných ustanovení legislatívneho dekrétu č. 285/2005 však v súvislosti so žalobkyňou bolo zachovanie režimu ročných koncesií upravených v zákone č. 1822/1939, zmenenom a doplnenom dekrétom č. 369/1994, a to až do 31. decembra 2012.

24 Okrem toho sa na žalobkyňu vzťahovali následné vnútroštátne predpisy stanovujúce poskytnutie náhrady finančných nákladov vyplývajúcich z určitých záväzkov, ktoré prijali koncesionári služieb cestnej dopravy.

25 Na žalobkyňu sa tak vzťahovali ustanovenia dekrétu prezidenta republiky č. 1227 o pravidlách týkajúcich sa zrušenia záväzkov služby vo verejnom záujme, pokiaľ ide o podniky, ktoré poskytujú služby predovšetkým medziregionálnej autobusovej dopravy, náhrady za zachovanie záväzkov služby vo verejnom záujme a vrátenia poplatkov súvisiacich s tarifnými povinnosťami (decreto del Presidente della Repubblica n. 1227 Norme riguardanti la soppressione degli obblighi di servizio pubblico nei confronti delle aziende esercenti servizi automobilistici a carattere prevalentemente interregionale, la compensazione degli obblighi di servizio pubblico da mantenere e il rimborso degli oneri per obblighi tariffari) z 29. decembra 1969 (GURI č. 75 z 25. marca 1970, ďalej len „dekrét č. 1227/69“).

26 Článok 2 dekrétu č. 1227/69 stanovuje, že podľa článku 6 ods. 2 nariadenia č. 1191/69 môžu podniky, ktoré prevažne poskytujú služby regionálnej cestnej dopravy požiadať MIT, aby čiastočne alebo úplne zrušilo záväzok služby vo verejnom záujme, ktorý im bol uložený, ak tento záväzok nebol zrušený. Žalobkyňa získala od talianskych orgánov v zmysle dekrétu č. 1227/69 finančné prostriedky určené na náhradu finančných nákladov vyplývajúcich z tarifných záväzkov uložených koncesionárom počas rokov 1972 až 1974.

27 Na žalobkyňu sa tiež vzťahovali ustanovenia zákona č. 877 o naliehavých zásahov v prospech služieb verejnej autobusovej dopravy, ktoré spadajú do pôsobnosti štátu (legge n. 877 Interventi urgenti per gli autoservizi pubblici di linea di competenza statale) z 13. decembra 1986 (GURI č. 295 z 20. decembra 1986), v zmysle ktorého mala byť podnikom poskytujúcim služby pravidelnej autobusovej dopravy spadajúce do pôsobnosti štátu a medzinárodné autobusové služby na hraniciach Talianska priznaná pomoc podľa vzdialeností prekonaných medzi 1. aprílom 1972 a rokom 1986.

28 Následne už žalobkyňa nedostala nijaké náhrady.

29 Okrem toho článok 4 ods. 4 písm. b) zákona č. 59 o delegovaní vlády s cieľom zveriť regiónom a miestnej správe úlohy a právomoci v súvislosti s reformou verejnej správy a so zjednodušením správnych postupov (legge n. 59 Delega al Governo per il conferimento di funzioni e compiti alle regioni ed enti locali, per la riforma della pubblica amministrazione e per la semplificazione

amministrativa), z 15. marca 1997 (riadny dodatok č. 56 ku GURI č. 63 zo 17. marca 1997), zmeneného a doplneného legislatívnym dekrétom č. 422, ktorým sa regiónom a miestnej správe zverujú úlohy a právomoci v oblasti miestnej verejnej dopravy podľa článku 4 ods. 4 zákona č. 59 z 15. marca 1997 (Decreto legislativo n. 422 Conferimento alle regioni ed agli enti locali di funzioni e compiti in materia di trasporto pubblico locale, a norma dell'articolo 4, comma 4, della legge 15 marzo 1997, n. 59), z 19. novembra 1997 (GURI č. 287 z 10. decembra 1997), uvádza:

„stanoviť, že regióny a miestne orgány regulujú v rámci svojich právomocí výkon služieb bez ohľadu na to, ako sú tieto služby poskytované a v akej forme sú povolené, či už je to koncesia alebo zmluvy o poskytovaní služieb vo verejnom záujme podľa článkov 22 a 25 zákona č. 142 z 8. júna 1990, čo sú spôsoby, ktoré v prvom rade dodržiavajú články 2 a 3 nariadenia (EHS) č. 1191/69 a nariadenie (EHS) č. 1893/91, ďalej garantujú finančnú bezpečnosť a rozpočtové pokrytie, a napokon až do 1. januára 2000 zabezpečujú pomer v hodnote 0,35 medzi príjmami z dopravy a operačnými nákladmi, pričom sa odpočítajú náklady na infraštruktúru po uplatnení smernice 91/440/EHS na železničnú dopravu miestneho a regionálneho významu; definovať spôsoby, akými je možné povzbudiť odstránenie monopolov pri správe mestskej a mimomestskej dopravy a zároveň zaviesť pravidlá hospodárskej súťaže do pravidelného zabezpečovania služieb; definovať do 1. januára 2000 spôsoby, na základe ktorých regióny nahradia svoje vlastné samostatné zmluvy o regionálnych službách zmluvami o poskytovaní služieb vo verejnom záujme medzi štátom a Ferrovie dello Stato Spa."

Žaloba podaná žalobkyňou na vnútroštátne súdy

30 Žalobkyňa požiadala 22. októbra 1999 MIT, aby jej za obdobie od roku 1987 do roku 1999 vyplatilo náhradu za záväzky služby vo verejnom záujme, ktoré prijala v súvislosti s prevádzkou medziregionálnych liniek. MIT odmietlo uvedenú náhradu vyplatiť s odôvodnením, že žiadosť žalobkyne nespĺňa podmienky stanovené v článku 4 nariadenia č. 1191/69 na priznanie takejto náhrady a žalobkyňa následne toto rozhodnutie MIT napadla v rámci mimoriadneho opravného prostriedku podaného prezidentovi Talianskej republiky. Tento opravný prostriedok bol dekrétom prezidenta Talianskej republiky zamietnutý 10. októbra 2002.

31 V roku 2004 sa žalobkyňa obrátila na Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Regionálny správny súd v Laziu, ďalej len „TAR v Laziu") a domáhala sa uznania svojho nároku na sumu 66 891 982 eur, ktorou jej mali byť nahradené náklady vynaložené v rámci realizácie záväzkov služby vo verejnom záujme od roku 1987, pričom uvedená suma jej mala byť priznaná buď ako ročná náhrada v zmysle nariadenia č. 1191/69, zmeneného a doplneného nariadením č. 1893/91, alebo ako náhrada škody, alebo jej mala byť priznaná z dôvodu bezdôvodného obohatenia v zmysle článku 2041 talianskeho občianskeho zákonníka. Rozsudkom z 12. januára 2009 (č. 112/2009, ďalej len „rozsudok TAR Lazio") uvedený správny súd zamietol návrhy žalobkyne založené na nariadení č. 1191/69, zmenenom a doplnenom nariadením č. 1893/91, ako aj na článku 2041 talianskeho občianskeho zákonníka ako neprípustné. TAR Lazio v tejto súvislosti najmä rozhodol v súlade s talianskou procesnou zásadou, podľa ktorej sa rozsudkom rozhoduje nielen o skutočne nastolených otázkach, ale aj o otázkach, ktoré sa objavili implicitne (il giudicato copre il dedotto e il deducibile), že v prezidentskom dekréte z 10. októbra 2002 sa už implicitne rozhodlo o návrhu založenom na nariadení č. 1191/69, zmenenom a doplnenom nariadením č. 1893/91. TAR Lazio okrem iného zamietol návrh žalobkyne na náhradu škody ako nedôvodný.

32 Žalobkyňa podala 9. marca 2009 na Consiglio di Stato (Štátna rada, Taliansko) odvolanie proti rozsudku TAR Lazio, už citovanému v bode 31 vyššie.

33 Consiglio di Stato vo svojom rozsudku z 3. marca 2010 (č. 1405/2010, ďalej len „rozsudok Consiglio di Stato") zmenila rozsudok TAR Lazio a rozhodla, že žalobkyňa ako poskytovateľka verejnej služby má nárok na náhrady s ohľadom na náklady vynaložené pri poskytovaní uvedenej služby, a to v zmysle článkov 6, 10 a 11 nariadenia č. 1191/69. Consiglio di Stato spresnila, že podľa článku 35

legislatívneho dekrétu č. 80 upravujúceho nové ustanovenia v oblasti organizácie práce a pracovnoprávnych vzťahov vo verejnej správe, v oblasti právomoci pri pracovnoprávnych konfliktoch a v oblasti správnej právomoci, ktoré boli prijaté podľa článku 11 ods. 4 zákona č. 59 z 15. marca 1997 (decreto legislativo n. 80 Nuove disposizioni in materia di organizzazione e di rapporti di lavoro nelle amministrazioni pubbliche, di giurisdizione nelle controversie di lavoro e di giurisdizione amministrativa, emanate in attuazione dell'articolo 11, comma 4, della legge 15 marzo 1997, n. 59) z 31. marca 1998 (riadny dodatok ku GURI č. 82 z 8. apríla 1998) majú výšku týchto náhrad určiť verejné orgány na základe spoľahlivých informácií pochádzajúcich z účtovníctva žalobkyne a umožňujúcich výpočet rozdielu medzi nákladmi spojenými s činnosťou žalobkyne, ktorú ovplyvňuje záväzok služby vo verejnom záujme a príjmami z tejto činnosti.

34 Consiglio di Stato však prerušila konanie o žalobe o náhradu škody z dôvodu, že najprv bolo potrebné, aby talianske verejné orgány vypočítali sumu, ktorú je potrebné zaplatiť ako náhradu, a až následne bude možné zistiť akúkoľvek zostávajúcu stratu, ktorá nebola pokrytá týmto výpočtom a ktorú má potom žalobkyňa požadovať a preukázať. Okrem toho Consiglio di Stato rozhodla, že vzhľadom na to, že vyhovela návrhu žalobkyne, podanému s cieľom uznania nároku na náhradu, nie je potrebné rozhodovať o návrhu týkajúcom sa bezdôvodného obohatenia, ktorý je založený na článku 2041 talianskeho občianskeho zákonníka.

35 Consiglio di Stato vydala 1. apríla 2011 na návrh žalobkyne uznesenie, ktorým MIT nariaďuje, aby pristúpilo k výpočtu náhrad v zmysle jej rozsudku, už citovaného v bode 33 vyššie.

36 Vzhľadom na problémy, s ktorými sa MIT stretlo pri výpočte náhrad, vydala Consiglio di Stato na návrh žalobkyne 17. januára 2012 nové uznesenie, ktorým vymenovala panel troch nezávislých odborníkov poverených výpočtom výšky náhrad, na ktoré mala žalobkyňa nárok v zmysle rozsudku Consiglio di Stato, už citovaného v bode 33 vyššie.

37 Panelu odborníkov sa nepodarilo dospieť k jednohlasnému záveru, a preto 20. augusta 2012 predložil väčšinovú správu podpísanú dvoma z uvedených odborníkov, podľa ktorej dosahovala výška náhrady, na ktorú má žalobkyňa nárok 22 049 796 eur, kým 29. augusta 2012 predložil uvedený panel menšinovú správu podpísanú tretím členom a predsedom panelu, podľa ktorej neexistovali dostatočné údaje na určenie náhrady pre žalobkyňu, z čoho vyplýva, že náhradu jej nebolo možné priznať.

Správne konanie

38 Talianske orgány oznámili Komisii 18. mája 2011, teda po tom, ako Consiglio di Stato vydala uznesenie z 1. apríla 2011, že žalobkyni bola priznaná náhrada za medziregionálnu autobusovú prepravu cestujúcich, ktorú vykonávala od roku 1987 do roku 2003 v rámci záväzku služby vo verejnom záujme, a to v zmysle rozsudku Consiglio di Stato, už citovaného v bode 33 vyššie.

39 Talianske orgány predložili ďalšie informácie o oznámenom opatrení 12. júla a 5. októbra 2011, 20. februára, 2. a 28. marca a 17. apríla 2012.

40 Listom z 31. mája 2012 Komisia informovala talianske orgány o svojom rozhodnutí začať konanie vo veci formálneho zisťovania podľa článku 108 ods. 2 ZFEÚ a vyzvala dotknuté subjekty, aby predniesli svoje pripomienky.

41 Talianske orgány predniesli svoje pripomienky týkajúce sa začatia konania vo veci formálneho zisťovania 1. júna, 24. septembra a 11. októbra 2012.

42 Žalobkyňa ako dotknutá tretia osoba predložila svoje pripomienky týkajúce sa začatia konania vo veci formálneho zisťovania 4. augusta, 31. októbra a 13. decembra 2012.

43 Talianske orgány predniesli svoje stanoviská k pripomienkam žalobkyne 28. novembra, 4. a 19. decembra 2012 a 10. januára 2013.

Napadnuté rozhodnutie

44 Komisia prijala 2. októbra 2013 rozhodnutie 2014/201/EÚ o náhrade, ktorá sa má vyplatiť spoločnosti Simet SpA za služby verejnej dopravy poskytované medzi rokmi 1987 a 2003 [opatrenie štátnej pomoci SA.33037 (2012/C) – Taliansko] (Ú. v. EÚ L 114, 2014, s. 67, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktorým sa opatrenie oznámené talianskymi orgánmi vyhlasuje za štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, ktorá je nezlučiteľná s vnútorným trhom.

45 Komisia v napadnutom rozhodnutí najprv konštatuje, že oznámené opatrenie možno pripísať štátu, vyplýva z neho použitie štátnych prostriedkov, poskytuje žalobkyni hospodársku výhodu, má selektívnu povahu a môže narušiť hospodársku súťaž do tej miery, že ovplyvní obchod medzi členskými štátmi. V tomto kontexte Komisia poukázala na to, že oznámené opatrenie nespĺňa druhú podmienku stanovenú Súdnym dvorom v rozsudku z 24. júla 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, Zb., ďalej len „rozsudok Altmark“, EU:C:2003:415), podľa ktorého musia byť kritériá výpočtu náhrady vopred objektívne a transparentne stanovené. Komisia preto dospela k záveru, že oznámené opatrenie predstavuje pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

46 Následne Komisia preskúmala otázku, či oznámené opatrenie možno z hľadiska článku 17 ods. 2 nariadenia č. 1191/69 považovať za náhradu, na ktorú sa nevzťahuje povinnosť predbežného oznámenia podľa článku 108 ods. 3 ZFEÚ.

47 Komisia v tejto súvislosti overila, či talianske orgány jednostranne uložili žalobkyni záväzok služby vo verejnom záujme v zmysle článku 1 nariadenia č. 1191/69. V tomto kontexte Komisia po prvé považovala skutočnosť, že žalobkyňa sama požiadala o obnovu špecifikácií koncesie za každý zo šestnástich rokov počas dotknutého obdobia, za nezlučiteľnú s tvrdením o jednostrannom uložení záväzku služby vo verejnom záujme. Po druhé Komisia konštatovala, že skutočnosť, že v špecifikáciách boli stanovené požadované prvky ako cestovné, trasy, frekvencie a časové vymedzenie služieb, nevyhnutne sama osebe neznamená, že žalobkyni sa na základe koncesií jednostranne uložili záväzky služby vo verejnom záujme. Po tretie Komisia poukázala na to, že žalobkyňa nepredložila dôkaz o tom, že by skutočne poskytovala služby dopravy poštových zásielok, ani nijaký doklad o čistých nákladoch, ktoré by z poskytovania takejto služby vyplývali. Po štvrté, pokiaľ ide o cestovné, ktoré žalobkyňa mohla účtovať za poskytované služby prepravy cestujúcich, Komisia konštatovala, že skutočnosť, že uvedené cestovné schválilo MIT, a že bolo regulované, sama osebe neznamená, že toto cestovné nestanovili na začiatku prevádzkovatelia. V každom prípade uvedené regulované cestovné nespadá do rámca tarifného záväzku v zmysle článku 2 ods. 5 nariadenia č. 1191/69, pretože toto ustanovenie sa nevzťahuje na záväzky vyplývajúce zo všeobecných opatrení cenovej politiky, týkajúce sa hospodárstva ako celku alebo opatrení súvisiacich s cenou a všeobecnými dopravnými podmienkami, ktoré sa urobili so zreteľom na organizáciu dopravného trhu alebo jeho časti. Po piate Komisia poukázala na to, že skutočnosť, že MIT zamietlo žiadosti žalobkyne o vytvorenie nových služieb alebo o rozšírenie existujúcich služieb, bola dôsledkom úpravy spôsobu fungovania pravidelných služieb dopravy cestujúcich zákonom č. 1822/1939, ktorý vytvorenie alebo rozšírenie nových služieb dovoľuje, len ak nové koncesie nemajú vplyv na práva ostatných prevádzkovateľov. Okrem toho Komisia uviedla, že žalobkyňa vo všeobecnosti nepredložila dôkaz o tom, že požiadala o zmenu podrobností uvedených v špecifikáciách, ani o tom, že by takáto žiadosť bola zamietnutá.

48 Komisia ďalej overila, či náhrada priznaná žalobkyni bola v súlade so spoločným postupom pri náhrade stanoveným v nariadení č. 1191/69.

49 Po prvé Komisia konštatovala, že v článku 10 nariadenia č. 1191/69 sa uvádza, že výška náhrady sa v prípade záväzku prevádzkovať alebo dopravovať musí rovnať rozdielu medzi znížením finančného bremena a znížením príjmov podniku, ak sa zruší celá alebo relevantná časť daného záväzku v predmetnom období. Podľa judikatúry však požiadavky stanovené v tomto ustanovení nie sú splnené, ak nie je možné na základe spoľahlivých údajov z účtovníctva spoločnosti stanoviť rozdiel medzi nákladmi pripísateľnými časti jej činnosti v oblastiach, ktoré sú predmetom jej koncesie, a príslušným príjmom, a v dôsledku toho nie je možné vypočítať dodatočné náklady vyplývajúce z plnenia záväzkov služieb vo verejnom záujme. Komisia tiež poukázala na to, že článok 1 ods. 5 nariadenia č. 1191/69 v znení uplatniteľnom od 1. júla 1992 stanovuje, že ak dopravný podnik nevykonáva len služby podliehajúce záväzkom služby vo verejnom záujme, ale sa zaoberá aj inými činnosťami, musí tieto služby zabezpečiť po prvé tak, že účty zodpovedajúce každej z týchto činností budú oddelené a pomer aktív patriacich ku každej činnosti sa určí v súlade s platnými pravidlami účtovníctva, a po druhé tak, že výdavky sa vyrovnajú z prevádzkových príjmov a platieb od štátnych orgánov bez akejkoľvek možnosti presunu z druhej alebo do druhej oblasti činnosti podniku. Vzhľadom na to, že žalobkyňa nezabezpečila účinné oddelenie účtov zodpovedajúcich službám, ktoré poskytovala do roku 2002, a na to, že existovali pochybnosti o riadnom oddelení účtov v rámci nákladových účtov za roky 2002 a 2003, pričom neexistuje dôkaz, že riadiace orgány žalobkyne použili nákladové účty s cieľom kontroly činnosti žalobkyne, Komisia dospela k záveru, že článok 10 nariadenia č. 1191/69 nebol dodržaný.

50 Po druhé Komisia uviedla, že žalobkyňa nepreukázala, že dodržala článok 5 ods. 1 nariadenia č. 1191/69, ktorý stanovuje, že hospodárske nevýhody sa majú určiť pri zohľadnení dosahov záväzku na všetky činnosti podniku, ani článok 13 rovnakého nariadenia, podľa ktorého sa má výška náhrady stanoviť vopred.

51 Po tretie a na záver Komisia poukázala na to, že spoločný postup pri náhrade sa na činnosť medziregionálnej dopravy žalobkyne uplatňoval len do nadobudnutia účinnosti nariadenia č. 1893/91, teda do 1. júla 1992, a preto sa nemohol uplatňovať na náhradu týkajúcu sa obdobia od roku 1987 do roku 2003.

52 Komisia preto dospela k záveru, že oznámené opatrenie nie je v súlade so spoločným postupom pri náhrade stanoveným v nariadení č. 1191/69.

53 Komisia z toho vyvodila, že oznámené opatrenie nebolo vyňaté z povinnosti predbežného informačného postupu podľa článku 17 ods. 2 nariadenia č. 1191/69.

54 Komisia napokon preskúmala súlad oznámeného opatrenia s právnou úpravou platnou v čase prijatia napadnutého rozhodnutia, teda s nariadením č. 1370/2007. Poukázala na to, že oznámené opatrenie nerešpektovalo niektoré povinnosti stanovené v článku 4 tohto nariadenia, týkajúce sa obsahu zmluvy o poskytovaní služieb vo verejnom záujme, ďalej povinnosti uvedené v článku 6 ods. 1, ako aj v prílohe rovnakého nariadenia, týkajúce sa oddelenia účtov príjemcu náhrady a spôsobu stanovenia maximálnej výšky náhrady, pričom z toho vyvodila, že náhrada, o ktorej rozhodla Consiglio di Stato, sa nevyplatila v súlade s nariadením č. 1370/2007 a oznámené opatrenie preto nie je zlučiteľné s vnútorným trhom. Okrem toho Komisia odmietla tvrdenie žalobkyne, že Consiglio di Stato nezaviazala MIT, aby jej vyplatilo náhradu za záväzky služby vo verejnom záujme podľa nariadenia č. 1191/69, ale ho zaviazala na náhradu škody spôsobenej žalobkyni z dôvodu nezákonného uloženia záväzkov služby vo verejnom záujme v zmysle článku 1 ods. 3 a 5 tohto nariadenia. V tejto súvislosti Komisia uviedla, že z rozsudku Consiglio di Stato, už citovaného v bode 33 vyššie, vyplýva, že sa v ňom uznal nárok žalobkyne na náhradu v zmysle článkov 6, 10 a 11 nariadenia č. 1191/69 a že žaloba žalobkyne o náhradu škody bola zamietnutá. Komisia doplnila, že priznanie náhrady škody v prospech žalobkyne za údajné jednostranné a nezákonné uloženie záväzkov služby vo verejnom záujme, ktorá bola vypočítaná podľa spoločného postupu pri náhrade stanovenom v nariadení č. 1191/69, by bolo v rozpore s článkami 107 ZFEÚ a 108 ZFEÚ, pretože z pohľadu žalobkyne by viedlo

k rovnakému výsledku ako náhrada za záväzok služby vo verejnom záujme za dotknuté obdobie, hoci špecifikácie koncesie, ktoré upravujú dotknuté služby, neboli v súlade s podstatnými požiadavkami nariadenia č. 1191/69, ani s podstatnými požiadavkami nariadenia č. 1370/2007.

55 Výrok napadnutého rozhodnutia znie:

„Článok 1

Vyplatenie náhrady spoločnosti Simet, ktoré notifikovali talianske orgány, predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej Únie. Pomoc nebola vyňatá z predbežnej notifikácie podľa článku 17 ods. 2 nariadenia (EHS) č. 1191/69.

Pomoc nie je zlučiteľná s vnútorným trhom, pretože neboli splnené podmienky nariadenia (ES) č. 1370/2007. Talianske orgány teda nemôžu túto pomoc vykonať.

Článok 2

Toto rozhodnutie je určené Talianskej republike.“

Konanie a návrhy účastníkov konania

56 Žalobkyňa podala túto žalobu 6. januára 2014.

57 Komisia podala svoje vyjadrenie k žalobe 24. marca 2014.

58 Žalobkyňa predložila repliku 12. mája 2014. Komisia predložila dupliku 28. augusta 2014.

59 Dňa 4. júna 2015 Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 ods. 3 písm. a) a b) Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu z 2. mája 1991 položil žalobkyni otázku a požiadal ju o písomnú odpoveď. Žalobkyňa odpovedala na túto otázku 12. júna 2015.

60 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky Všeobecného súdu boli vypočuté na pojednávaní 14. júla 2015.

61 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

62 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

O prípustnosti

63 Komisia tvrdí, že vzhľadom na to, že žalobkyňa vo svojej replike uviedla, že vzala späť svoj návrh na nariadenie výkonu rozsudku Consiglio di Stato, už citovaného v bode 33 vyššie, nemá viac záujem na konaní v tejto veci, keďže predmetom napadnutého rozhodnutia je práve oznámenie náhrady, na ktorú má žalobkyňa nárok v zmysle uvedeného rozsudku a podľa väčšinovej správy vypracovanej na základe návrhu na nariadenie výkon rozsudku.

64 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že záujem na konaní je podmienkou prípustnosti žaloby o neplatnosť podanej fyzickou alebo právnickou osobou. Predpokladom takéhoto záujmu je, že zrušenie napadnutého aktu môže samo osebe vyvolať právne následky a žaloba tak môže v prípade úspešného výsledku priniesť prospech pre toho účastníka konania, ktorý ju podal (pozri rozsudok z 18. marca 2010, Centre de Coordination Carrefour/Komisia, T-94/08, Zb., EU:T:2010:98, bod 48 a citovanú judikatúru). Záujem na konaní musí skutočne existovať ku dňu, keď bola žaloba podaná.

65 Okrem toho musí záujem na konaní pretrvávať až do vyhlásenia rozhodnutia súdu, inak by muselo byť konanie zastavené (pozri rozsudok Centre de Coordination Carrefour/Komisia, už citovaný v bode 64 vyššie, EU:T:2010:98, bod 49 a citovanú judikatúru).

66 Je tiež potrebné pripomenúť, že v prípade, že sa záujem, na ktorý sa odvoláva žalobkyňa, týka budúceho právneho postavenia, musí žalobkyňa preukázať, že dosah na toto postavenie je už teraz istý (uznesenie z 27. marca 2012, European Goldfields/Komisia, T-261/11, EU:T:2012:157, bod 29).

67 V prejednávanej veci vyplýva tak z napadnutého rozhodnutia, ako aj z písomností žalobkyne, že talianske orgány dvakrát odmietli vykonať rozsudok Consiglio di Stato, už citovaný v bode 33 vyššie, ktorý ich zaväzoval, aby žalobkyni vyplatili náhradu, čo Consiglio di Stato viedlo na návrh žalobkyne k vydaniu prvého vykonávacieho uznesenia z 1. apríla 2011, ako aj k vydaniu druhého vykonávacieho uznesenia zo 17. januára 2012.

68 Vo svoje replike žalobkyňa uviedla, že vzala späť svoj návrh na nariadenie výkonu rozsudku Consiglio di Stato, už citovaného v bode 33 vyššie, a vyhradzuje si právo podať nový návrh.

69 V odpovedi na otázku, na ktorú sa vyžadovala písomná odpoveď a ktorú Všeobecný súd položil v zmysle článku 64 ods. 3 písm. a) a b) rokovacieho poriadku z 2. mája 1991, žalobkyňa spresnila, že vzala späť návrh, na základe ktorého mala v úmysle sa domáhať výkonu rozsudku Consiglio di Stato, už citovaného v bode 33 vyššie, ale nevzdala sa možnosti podať návrh na výkon tohto rozsudku, a preto aj naďalej môže podať nový návrh na výkon tohto rozsudku až do uplynutia premlčacej doby 9. marca 2020. Žalobkyňa si teda podľa svojho tvrdenia zachováva záujem na vyriešení sporu v prejednávanej veci v súvislosti s prípadným budúcim podaním nového návrhu na výkon rozsudku Consiglio di Stato, už citovaného v bode 33 vyššie.

70 Z toho vyplýva, že skutočnosť, či žalobkyňa podá návrh na výkon rozsudku Consiglio di Stato, už citovaného v bode 33 vyššie, nie je istá.

71 V prejednávanej veci však táto okolnosť sama osebe nemôže žalobkyňu pripraviť o jej záujem na konaní.

72 Ak by totiž Všeobecný súd zrušil napadnuté rozhodnutie, talianske orgány by v každom prípade mali naďalej povinnosť vykonať rozsudok Consiglio di Stato, už citovaný v bode 33 vyššie, a to bez ohľadu na späťvzatie návrhu žalobkyne domáhajúceho sa výkonu tohto rozsudku.

73 Okrem toho je potrebné poukázať na to, že podľa znenia samotného napadnutého rozhodnutia talianske orgány „sa pred vykonaním [rozsudku Consiglio di Stato, už citovaného v bode 33 vyššie, a uznesenia Consiglio di Stato z 1. apríla 2011] a zaplatením náhrady [žalobkyni] rozhodli počkať na posúdenie notifikovaného opatrenia Komisiou“.

74 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je nutné konštatovať, že žalobkyňa si zachováva záujem na vyriešení sporu.

O veci samej

75 Na podporu žaloby žalobkyňa uvádza v podstate päť žalobných dôvodov. Prvý žalobný dôvod je založený na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ a nariadenia č. 1191/69, keďže Komisia sa dopustila skutkového omylu, zjavne nesprávneho posúdenia a nedostatočne vec preskúmala. Druhý žalobný dôvod spočíva na porušení zásad týkajúcich sa náhrady škody spôsobenej jednotlivcom v prípade porušenia práva Únie členským štátom. Tretí žalobný dôvod je založený na porušení povinnosti odôvodnenia. Štvrtý žalobný dôvod spočíva na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ, keďže Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, pokiaľ ide o to, či sa v oznámenom opatrení dodržal spoločný postup pri náhrade stanovený v nariadení č. 1191/69. Piaty žalobný dôvod vyplýva zo skutočnosti, že Komisia tým, že v napadnutom rozhodnutí zohľadnila správy panelu odborníkov, o ktorej ešte Consiglio di Stato nerozhodla, zasiahla do súdnej činnosti vnútroštátneho súdu.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ a nariadenia č. 1191/69

76 Prvý žalobný dôvod sa v podstate rozdeľuje na dve časti. Prvá časť je založená na skutkovom omyle, spočívajúcom v tom, že Komisia nesprávne usúdila, že Consiglio di Stato zaviazala MIT, aby žalobkyni vyplatilo náhradu podľa nariadenia č. 1191/69. Druhá časť je založená na zjavne nesprávnom posúdení alebo na nedostatočnom preskúmaní, keďže Komisia nezohľadnila, že vnútroštátna právna úprava, na základe ktorej boli záväzky služby vo verejnom záujme uložené, bola v rozpore s nariadením č. 1191/69.

– O prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej na skutkovom omyle

77 Žalobkyňa rovnako ako v priebehu správneho konania tvrdí, že Consiglio di Stato nezaviazala MIT, aby jej vyplatilo náhradu podľa nariadenia č. 1191/69, ale že uvedené ministerstvo zaviazala na náhradu škody, ktorú žalobkyňa utrpela z dôvodu jednostranného uloženia záväzkov služby vo verejnom záujme v rozpore s uvedeným nariadením za obdobie od roku 1987 do roku 2003. Podľa žalobkyne Consiglio di Stato odkázala na nariadenie č. 1191/69, ktoré sa uplatňuje na obdobie skutkových okolností, len na účely určenia primeraných kritérií kvantifikovania ujmy, a to v súlade s výslovným znením článku 35 legislatívneho dekrétu č. 80/1998. Podľa žalobkyne totiž Consiglio di Stato spor nerozhodla podľa nariadenia č. 1191/69, ale s ohľadom na žalobné dôvody žalobkyne len odkázala na kritériá stanovené v tomto nariadení na účely kvantifikácie účinnej náhrady nákladov vynaložených pri výkone záväzkov služby vo verejnom záujme v zmysle vnútroštátneho práva. Inak povedané, Consiglio di Stato uznala len nárok na náhradu ujmy utrpenej v zmysle jej judikatúry v tejto oblasti.

78 Komisia spochybňuje argumentáciu žalobkyne a navrhuje, aby sa prvá časť prvého žalobného dôvodu zamietla.

79 V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že podľa tézy žalobkyne oznámené opatrenie nebolo náhradou z dôvodu uloženia záväzkov služby vo verejnom záujme v zmysle rozsudku Altmark, už citovaného v bode 44 vyššie (EU:C:2003:415), alebo v zmysle nariadenia č. 1191/69, ale náhradou škody, ktorú priznal vnútroštátny súd a ktorá bola spôsobená uložením záväzkov služby vo verejnom záujme v rozpore s právom Únie.

80 Je však potrebné konštatovať, že tejto téze protirečí znenie rozsudku TAR Lazio, už citovaného v bode 31 vyššie, ako aj znenie rozsudku Consiglio di Stato, už citovaného v bode 33 vyššie.

81 Z rozsudku TAR Lazio, už citovaného v bode 31 vyššie, vyplýva, že v roku 2004 sa žalobkyňa obrátila na tento súd a domáhala sa uznania svojho nároku na sumu 66 891 982 eur, ktorou jej mali byť nahradené náklady vynaložené v rámci realizácie záväzkov služby vo verejnom záujme od roku 1987, pričom uvedená suma jej mala byť priznaná buď ako ročná náhrada v zmysle nariadenia č. 1191/69, zmeneného a doplneného nariadením č. 1893/91, alebo ako náhrada škody alebo jej mala byť priznaná z dôvodu bezdôvodného obohatenia v zmysle článku 2041 talianskeho občianskeho zákonníka (pozri bod 30 vyššie).

82 Následne je potrebné sa zamerať, tak ako to urobila Komisia, na obsah rozsudku Consiglio di Stato, už citovaného v bode 33 vyššie.

83 V bode 2 svojho rozsudku, už citovaného v bode 33 vyššie, Consiglio di Stato opísala uplatniteľný právny rámec, pričom pripomenula, že zákon č. 1822/1939 upravuje prideľovanie autobusových liniek spadajúcich do pôsobnosti štátu súkromným subjektom na základe koncesií za predpokladu, že tieto koncesie nebudú konkurovať už udeleným koncesiám, a umožňuje MIT udeliť dotácie za kilometre na začatie a priebeh prevádzky.

84 Consiglio di Stato ďalej zdôraznila, že nariadenie č. 1893/91 „jasne rozlišuje medzi dopravnými službami, ktoré sú spojené s osobitným verejným záujmom (teda ‚regionálne alebo miestne služby') a dopravnými službami, v súvislosti s ktorými boli definitívne zrušené záväzky služby, pričom tým nie je ovplyvnená ani možnosť verejnej správy uzavrieť zmluvy o poskytovaní služieb vo verejnom záujme s cieľom zabezpečiť poskytovanie dostatočných dopravných služieb, ani záruky pre dotknuté sociálne kategórie".

85 Okrem toho Consiglio di Stato uviedla, že „Súdny dvor v [rozsudku Altmark] rozhodol o povahe náhrad vyplatených členskými štátmi v rámci dopravných služieb s cieľom nezahrnúť ich do kategórie štátnej pomoci".

86 Consiglio di Stato z toho vyvodila, že „podnikateľ, ktorý v rámci záväzkov služby vo verejnom záujme poskytuje služby verejnej dopravy…, má nárok na náhradu za náklady, ktoré znáša."

87 Ďalej Consiglio di Stato poukázala na to, že „vzhľadom na opísanú právnu úpravu je potrebné v prejednávanej veci overiť, či [žalobkyňa] má alebo nemá nárok na stanovené náhrady".

88 Ako správne zdôrazňuje Komisia, z odôvodnenia Consiglio di Stato uvedeného vyššie vyplýva, že tento orgán preskúmal dôvodnosť návrhu žalobkyne, ktorým sa domáhala poskytnutia náhrady za výkon určitých záväzkov služby vo verejnom záujme.

89 Okrem toho Consiglio di Stato objasnila, že v rozpore s rozsudkom TAR Lazio „návrh, ktorý súdu predložila dotknutá spoločnosť s cieľom získať uznanie svojho nároku na náhradu," je dôvodný, a následne poukázala na to, že „nariadenie Rady (EHS) č. 1191/69 z 26. júna 1969, zmenené a doplnené nariadením (EHS) č. 1893/91," vo svojom článku 1 ods. 5 výslovne upravuje možnosť zachovať alebo uložiť záväzky služby pre mestskú, prímestskú a regionálnu osobnú dopravu. Consiglio di Stato doplnila, že náklady vyplývajúce z rozhodnutia zachovať alebo uložiť jednostranné záväzky služby musia v takom prípade členské štáty nahradiť podľa metód stanovených v článkoch 10, 11 a 12 nariadenia č. 1191/69, a to bez ohľadu na žiadosti uvedené v článku 4 tohto nariadenia. Consiglio di Stato spresnila, že „taliansky normotvorca túto možnosť nielen nevyužil, ale prijatím článku 4 ods. 4 zákona č. 59/97 a ustanovení legislatívneho dekrétu č. 422/97 aj stanovil, že súčasťou zmlúv o poskytovaní služieb vo verejnom záujme má byť povinnosť zaplatiť náhradu za záväzky služieb vo verejnom záujme".

90 Consiglio di Stato ďalej pripomenula, že nariadenie č. 1191/69 je priamo uplatniteľné, pričom následne konštatovala, že «z uvedeného vyplýva…, že nie je možné odmietnuť žiadosť poskytovateľa služby vo verejnom záujme o náhradu nákladov, ktoré v súvislosti s poskytovaním takejto služby skutočne vynaložil“.

91 Napokon dospela Consiglio di Stato k tomuto záveru:

„Žalobe je potrebné vyhovieť… na základe dôvodov uvedených v tomto rozsudku, pričom žalobkyňa preto má nárok na náhradu v zmysle článkov 6, 10 a 11 nariadenia (EHS) č. 1191/69 a jej výšku musí v zmysle článku 35 legislatívneho dekrétu č. 80 z roku 1998 určiť správny orgán… na základe spoľahlivých údajov, ktoré pochádzajú z účtovníctva dotknutej osoby, a z ktorých vyplýva rozdiel medzi nákladmi vynaloženými na časť činnosti dotknutej osoby spojenú so záväzkami služby vo verejnom záujme a zodpovedajúcimi príjmami. V prejednávanej veci nie je možné vyhovieť návrhom na náhradu škody predloženým žalobkyňou, pretože zostávajúca ujma, ktorú nepokrýva suma určená správnym orgánom, sa eventuálne môže ukázať až po takomto určení, pričom ide o ujmu, ktorú musí svojimi tvrdeniami a dôkazmi podložiť dotknutá spoločnosť. Keďže panel vyhovel hlavnému návrhu, nemusí posúdiť návrh založený na bezdôvodnom obohatení, ktorý žalobkyňa predložila subsidiárne.“

92 Consiglio di Stato preto „zaväzuje ministerstvo…, aby zaplatilo sumy stanovené podľa článku 35 legislatívneho dekrétu č. 80 z roku 1998, a to v lehote a spôsobom, ktoré sú uvedené vyššie“.

93 Z rozsudku Consiglio di Stato, už citovaného v bode 33 vyššie, teda vyplýva, že sa v ňom jednak uznal nárok žalobkyne na náhradu v zmysle článkov 6, 10 a 11 nariadenia č. 1191/69 za záväzky služby vo verejnom záujme, ktoré jej boli uložené, a jednak v ňom MIT bola uložená povinnosť, aby zaplatilo žalobkyni ako náhradu sumu, ktorú má určiť podľa článku 35 legislatívneho dekrétu č. 80/1998 správny orgán.

94 Článok 35 ods. 1 legislatívneho dekrétu č. 80/1998 stanovuje, že správny súd rozhoduje o návrhoch na náhradu škody v sporoch, v ktorých má výlučnú právomoc. Odsek 2 tohto ustanovenia stanovuje, že správny súd v rámci tejto právomoci môže stanoviť kritériá, podľa ktorých musí správny orgán navrhnúť navrhovateľovi v primeranej lehote zaplatenie sumy.

95 Na rozdiel od tvrdenia žalobkyne však jediný odkaz na článok 35 legislatívneho dekrétu č. 80/1998 neumožňuje dospieť k záveru, že oznámené opatrenie má nevyhnutne za cieľ nahradiť škodu spôsobenú porušením nariadenia č. 1191/69 vnútroštátnou právnou úpravou v zmysle rozsudku z 22. januára 1976, Russo (60/75, Zb., EU:C:1976:9, bod 9).

96 Je totiž potrebné poukázať na to, že zo znenia rozsudku Consiglio di Stato, už citovaného v bode 33 vyššie, vyplýva, že v ňom nebola konštatovaná nezákonnosť vnútroštátnej právnej úpravy v súvislosti s nariadením č. 1191/69, ale že táto právna úprava len nebola uplatnená na účely konštatovania existencie nároku na náhradu založeného na tomto nariadení.

97 Je tiež potrebné uviesť, že platba, na ktorú sa zaväzuje MIT, musí byť vyplatená ako náhrada a má v zmysle znenia rozsudku zodpovedať nákladom vyplývajúcim zo záväzkov služby vo verejnom záujme uložených žalobkyni.

98 Ďalej je potrebné uviesť, že Consiglio di Stato výslovne prerušila konanie o žalobe o náhradu škody, ktorú podala žalobkyňa.

99 Za týchto okolností je potrebné dospieť k záveru, že oznámené opatrenie nemalo za cieľ náhradu škody vyplývajúcu z porušenia nariadenia č. 1191/69, ale náhradu nákladov vyplývajúcich z uloženia záväzkov služby vo verejnom záujme podľa ustanovení uvedeného nariadenia.

100 Consiglio di Stato napokon takýto výklad svojho rozsudku, už citovaného v bode 33 vyššie, potvrdila vo svojom uznesení z 1. apríla 2011, v ktorom uviedla:

„Rozsudok č. 1405 z roku 2010, z ktorého panel vychádza, uznal nárok spoločnosti Simet na náhradu stanovenú v článkoch 6, 10 a 11 nariadenia (EHS) č. 1191/69 a stanovil, že správny orgán má určiť výšku tejto náhrady podľa článku 35 legislatívneho dekrétu č. 80 z roku 1998 v lehote 90 dní na základe spoľahlivých údajov, ktoré pochádzajú z účtovníctva dotknutého podniku a z ktorých vyplýva rozdiel medzi nákladmi vynaloženými na časť činnosti dotknutého podniku spojenú so záväzkami služby vo verejnom záujme a zodpovedajúcimi príjmami.“

101 Z toho vyplýva, že téza žalobkyne, podľa ktorej sa Komisia dopustila skutkového omylu, keď usúdila, že Consiglio di Stato zaviazala MIT, aby žalobkyni zaplatil náhradu podľa nariadenia č.1191/69, je nedôvodná.

102 Okrem toho je potrebné poukázať na to, že ak by sa oznámené opatrenie vykladalo podľa tvrdenia žalobkyne tak, že nepredstavuje náhradu za uloženie záväzkov služby vo verejnom záujme v zmysle nariadenia č. 1191/69, ale je náhradou škody spôsobenej uložením týchto záväzkov v rozpore s uvedeným nariadením, žalobkyňa nemôže zároveň tvrdiť, že takáto náhrada škody nemá byť označená za štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ len preto, že jej cieľom je náhrada za uloženie záväzkov služby vo verejnom záujme v zmysle rovnakého nariadenia.

103 V opačnom prípade, ako správne uvádza Komisia v odôvodneniach 131 až 133 napadnutého rozhodnutia, by v uvedenej situácii skutočnosť, že platba, ktorá má byť poskytnutá ako náhrada, nie je náhradou, ale náhradou škody, umožnila vyhnúť sa uplatneniu článkov 107 ZFEÚ a 108 ZFEÚ.

104 Je pritom potrebné konštatovať, že žalobkyňa v prejednávanej veci neuviedla nijaké tvrdenie, ktoré by spochybnilo konštatovanie, že oznámené opatrenie spĺňa podmienky existencie štátnej pomoci v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, takže téza žalobkyne, podľa ktorej oznámené opatrenie nie je náhradou v zmysle nariadenia č. 1191/69, ale náhradou škody spôsobenej jeho porušením, je v každom prípade irelevantná.

105 Prvá časť prvého žalobného dôvodu teda musí byť zamietnutá.

– O druhej časti prvého žalobného dôvodu založenej na zjavne nesprávnom posúdení alebo nedostatočnom preskúmaní, pokiaľ ide o súlad príslušnej vnútroštátnej právnej úpravy a práva Únie

106 Žalobkyňa v podstate formuluje voči Komisii dve výhrady.

107 Po prvé Komisii vytýka, že z úradnej moci nepreskúmala súlad vnútroštátnej právnej úpravy a práva Únie. Žalobkyňa sa domnieva, že ak by Komisia túto otázku preskúmala, zistila by jednak, že vnútroštátna právna úprava nie je v súlade s právom Únie, a jednak, že práve z tohto dôvodu Consiglio di Stato neuplatnila vnútroštátny zákon a zaviazala MIT, aby žalobkyni poskytlo náhradu škody.

108 Po druhé žalobkyňa Komisii vytýka, že v napadnutom rozhodnutí dospela k záveru, že žalobkyni neboli podľa vnútroštátnej právnej úpravy uložené záväzky služby vo verejnom záujme v rozpore s nariadením č. 1191/69.

109 Komisia poukazuje na neprípustnosť druhej časti prvého žalobného dôvodu vzhľadom na článok 44 ods. 1 rokovacieho poriadku z 2. mája 1991 s odôvodnením, že výhrady žalobkyne nemajú nijakú spojitosť s názvom prvého žalobného dôvodu, čo žalobkyňa popiera.

110 Komisia okrem toho spochybňuje prípustnosť dokumentov, ktoré žalobkyňa pripojila k replike na podporu svojej prvej výhrady. Ide o talianske legislatívne akty, konkrétne o zákon č. 1822/1939, zákon č. 32/2005 a zákon č. 877/86, ktoré žalobkyňa predložila, aby preukázala, že talianska právna úprava je v rozpore s nariadením č. 1191/69. Komisia jednak tvrdí, že tieto dokumenty neboli predložené s cieľom reagovať na tvrdenia vo vyjadrení k žalobe, a jednak uvádza, že žalobkyňa mohla uvedené dokumenty predložiť už vo svojej žalobe. Za týchto okolností sa Komisia domnieva, že vzhľadom na to, že oneskorené predloženie týchto nových dôkazov nebolo odôvodnené, majú byť považované za neprípustné.

111 Komisia spochybňuje okrem iného dôvodnosť výhrad žalobkyne.

112 V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že prvá výhrada žalobkyne spočíva na troch tvrdeniach, ktoré sa navzájom jasne odlišujú. Prvé tvrdenie je založené na tom, že Komisia bola povinná preskúmať z úradnej moci súlad vnútroštátneho práva a práva Únie. Toto tvrdenie sa viaže na porušenie povinnosti preskúmania. Druhé tvrdenie spočíva na tom, že vnútroštátna právna úprava nie je v súlade s právom Únie, a tretie tvrdenie na tom, že práve z tohto dôvodu Consiglio di Stato neuplatnila vnútroštátny zákon a zaviazala MIT, aby žalobkyni poskytlo náhradu škody. Uvedené tvrdenia sa viažu na údajné nesprávne posúdenia Komisie.

113 Druhá výhrada, ktorou žalobkyňa vytýka Komisii, že dospela k záveru, že žalobkyni neboli podľa vnútroštátnej právnej úpravy uložené záväzky služby vo verejnom záujme v rozpore s nariadením č. 1191/69, sa tiež v podstate bez problémov viaže na zjavne nesprávne posúdenie.

114 Okrem toho je potrebné konštatovať, že Komisii sa podarilo výhradám žalobkyne napriek ich formulácii porozumieť dostatočne dobre na to, aby na ne obšírne reagovala vo vyjadrení k žalobe. Z toho vyplýva, že námietka neprípustnosti, ktorú Komisia predložila na základe článku 44 ods. 1 rokovacieho poriadku z 2. mája 1991, sa musí zamietnuť.

115 Je preto potrebné preskúmať dôvodnosť výhrad žalobkyne.

116 Pokiaľ ide o prvú výhradu, treba hneď na úvod zamietnuť ako nedôvodné tvrdenia žalobkyne, že vnútroštátna právna úprava je v rozpore s právom Únie a že Consiglio di Stato práve z toho dôvodu zaviazala MIT, aby žalobkyni poskytlo náhradu škody, pretože uvedené tvrdenia sú len zopakovaním tézy, ktorá už bola zamietnutá v rámci preskúmania prvej časti prvého žalobného dôvodu.

117 Ako nedôvodné tiež treba zamietnuť tvrdenie žalobkyne, že Komisia mala z úradnej moci preskúmať súlad vnútroštátneho práva a práva Únie. Predovšetkým je potrebné pripomenúť, že podľa judikatúry Komisii nemožno vytýkať, že nezohľadnila prípadné skutkové alebo právne informácie, ktoré jej mohli byť predložené v priebehu správneho konania, ale predložené neboli, keďže Komisia nie je povinná z úradnej moci a odhadom preskúmať, ktoré skutočnosti jej mohli byť predložené (rozsudky z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Zb., EU:C:1998:154, bod 60, a z 3. februára 2011, Taliansko/Komisia, T-3/09, Zb., EU:T:2011:27, bod 84).

118 Je pritom potrebné konštatovať, že žalobkyňa nespochybňuje tvrdenie Komisie, že žalobkyňa počas správneho konania, na ktorom sa zúčastnila ako dotknutá tretia osoba, nenastolila otázku súladu vnútroštátnej právnej úpravy a nariadenia č. 1191/69. Prvú výhradu žalobkyne je preto potrebné zamietnuť ako nedôvodnú, pričom ani nie je potrebné rozhodnúť o prípustnosti príloh C1, C3 a C4 pripojených k replike.

119 Všeobecný súd považuje za vhodné preskúmať druhú výhradu, a to v rozsahu, v akom sa na rozdiel od prvej výhrady, ktorá sa priamo viaže na prvú časť prvého žalobného dôvodu, vzťahuje na zjavne nesprávne posúdenie v súvislosti s nariadením č. 1191/69, pričom ju preskúma spolu s ostatnými výhradami v štvrtom žalobnom dôvode, ktorý sa týka práve takýchto nesprávnych posúdení.

120 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je potrebné druhú časť prvého žalobného dôvodu zamietnuť, rovnako ako celý prvý žalobný dôvod s výnimkou druhej výhrady v druhej časti, ktorá bude preskúmaná v rámci štvrtého žalobného dôvodu.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení zásad týkajúcich sa náhrady škody spôsobenej jednotlivcom porušením práva Únie členským štátom

121 Žalobkyňa tvrdí, že Consiglio di Stato konštatovala, že koncesie, ktoré boli žalobkyni udelené každý rok, porušovali jej právo na náhradu na základe nariadenia č. 1191/69 a po nadobudnutí účinnosti nariadenia č. 1893/91 aj jej právo vykonávať podnikateľskú činnosť bez záväzkov služby vo verejnom záujme. Consiglio di Stato preto MIT zaviazala, aby žalobkyni nahradilo škodu v zmysle zásad upravujúcich zodpovednosť členského štátu za škodu spôsobenú prijatím správnych aktov, ktoré sú v rozpore s právom Únie, a nariadila spravodlivé určenie výšky náhrady škody s odkazom na kritériá určené na účely stanovenia náhrady za záväzky služby vo verejnom záujme v nariadení č. 1191/69 bez toho, aby bola ovplyvnená možnosť úpravy týchto kritérií s ohľadom na osobitnú situáciu žalobkyne. Okrem toho Consiglio di Stato výslovne vyhlásila, že ak sa preukáže ujma, ktoré prevyšuje ujmu určenú na základe kritérií uvedeného nariadenia, bude nahradená osobitne. Podľa žalobkyne totiž môže byť ujma vyššia alebo nižšia, ako je náhrada, ktorá podniku prináleží na základe nariadenia č. 1191/69. Z toho vyplýva, že Komisia porušila zásady stanovené judikatúrou v oblasti náhrady škody, ktorú utrpeli jednotlivci z dôvodu porušenia práva Únie, keď označila oznámené opatrenie za štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

122 Na podporu tejto tézy žalobkyňa tvrdí, že nedodržanie kritérií stanovených v rozsudku Altmark, už citovanom v bode 45 vyššie (EU:C:2003:415), ktoré Komisia konštatovala v napadnutom rozhodnutí, nie je v prejednávanej veci relevantné, pretože uvedený rozsudok sa týka prípadov, v ktorých je možné uložiť záväzok služby vo verejnom záujme, kým žalobkyni od roku 1992 nebolo možné takéto záväzky uložiť. Pokiaľ ide o predchádzajúce obdobie, nedodržanie uvedených kritérií potvrdzuje nezákonnosť aktov, ktorými MIT udelilo ročné koncesie. Podľa žalobkyne nie je relevantné ani nedodržanie povinnosti oddelených účtov, pretože túto povinnosť po roku 1992 nemala, keďže od uvedeného roku jej nemohol byť uložený záväzok služby vo verejnom záujme. Nariadenie č. 1191/69 v každom prípade ukladá len povinnosť oddeliť v účtovníctve podniku verejné zdroje od zdrojov súkromných, aby bolo možné vyhnúť sa krížovému financovaniu, a keďže žalobkyňa nedostala nijakú náhradu, nebola povinná svoje účty oddeliť.

123 Komisia spochybňuje argumentáciu žalobkyne a navrhuje zamietnutie žaloby.

124 V tejto súvislosti je nutné konštatovať, že tento žalobný dôvod spočíva na predpoklade, že Consiglio di Stato v tejto veci zaviazala správny orgán, aby nahradil žalobkyni škodu, ktorú utrpela z dôvodu uloženia záväzkov služby vo verejnom záujme v rozpore s nariadením č. 1191/69. Ako pritom bolo konštatované v rámci preskúmania prvej časti prvého žalobného dôvodu, zo znenia rozsudku Consiglio di Stato, už citovaného v bode 33 vyššie, vyplýva, že tento predpoklad je nesprávny, pretože Consiglio di Stato nekonštatovala nezákonnosť vnútroštátnej právnej úpravy, ale uznala právo žalobkyne domáhať sa náhrady na základe článkov 6, 10 a 11 nariadenia č. 1191/69 z dôvodu záväzkov služby vo verejnom záujme, ktoré jej boli uložené, a zaviazala MIT, aby vo forme náhrady zaplatil žalobkyni rozdiel medzi nákladmi a príjmami súvisiacimi s výkonom uvedených záväzkov.

125 Preto je potrebné odmietnuť druhý žalobný dôvod tejto žaloby ako nedôvodný, pričom ani nie je nevyhnutné preskúmať dôvodnosť tvrdení žalobkyne v súvislosti s údajne nesprávnym uplatnením rozsudku Altmark, už citovaného v bode 45 vyššie (EU:C:2003:415), a dôvodnosť povinnosti oddelenia účtov stanovenej v nariadení č. 1191/69.

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia

126 V treťom žalobnom dôvode žalobkyňa opäť obhajuje tézu, podľa ktorej Consiglio di Stato zaviazala MIT, aby jej nahradilo škodu, ktorú utrpela z dôvodu uloženia záväzkov služby vo verejnom záujme v rozpore s nariadením č. 1191/69. Okrem toho však žalobkyňa predniesla rôzne tvrdenia a výhrady, pričom niektoré odôvodnila porušením povinnosti odôvodnenia alebo nedostatočným preskúmaním a iné zjavne nesprávnymi posúdeniami v súvislosti s uplatnením nariadenia č. 1191/69.

127 Z dôvodu zrozumiteľnosti odôvodnenia žaloby budú výhrady týkajúce sa údajných zjavne nesprávnych posúdení v súvislosti s uplatnením nariadenia č. 1191/69 posúdené v rámci štvrtého žalobného dôvodu, rovnako ako výhrady, ktoré žalobkyňa uviedla v druhej časti prvého žalobného dôvodu.

128 Okrem toho vzhľadom na to, že Všeobecný súd v rámci preskúmania prvej časti prvého žalobného dôvodu už odpovedal na tvrdenia žalobkyne v súvislosti s údajným skutkovým omylom pri výklade rozsudku Consiglio di Stato, už citovaného v bode 33 vyššie, v rámci tohto žalobného dôvodu sa obmedzí na preskúmanie výhrad žalobkyne vyplývajúcich z porušenia povinnosti odôvodnenia.

129 Na úvod treba pripomenúť, že odôvodnenie vyžadované článkom 296 ZFEÚ musí byť prispôsobené povahe dotknutého aktu a musia z neho jasne a jednoznačne vyplývať dôvody inštitúcie, ktorá akt prijala, umožňujúce dotknutým osobám pochopiť odôvodnenie prijatého opatrenia a príslušnému súdu preskúmať ho. Požiadavka odôvodnenia preto musí byť preskúmaná vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci, najmä na obsah aktu, charakter uvádzaných dôvodov a záujem, ktorý môžu mať na získaní vysvetlení osoby, ktorým je akt určený, alebo ďalšie osoby priamo a osobne dotknuté takýmto aktom. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie špecifikovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, pretože otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ, má byť posudzovaná nielen s ohľadom na jeho znenie, ale tiež s ohľadom na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych pravidiel upravujúcich predmetnú oblasť (rozsudky Komisia/Sytraval a Brink's France, už citovaný v bode 117 vyššie, EU:C:1998:154, bod 63; z 22. júna 2004, Portugalsko/Komisia, C-42/01, Zb., EU:C:2004:379, bod 66, a z 15. apríla 2008, Nuova Agricast, C-390/06, Zb., EU:C:2008:224, bod 79).

130 Okrem toho Všeobecný súd nemôže v rámci preskúmania dodržania povinnosti odôvodnenia skúmať hmotnoprávnu zákonnosť dôvodov, ktoré Komisia uviedla s cieľom odôvodniť svoje rozhodnutie. Z toho vyplýva, že v rámci žalobného dôvodu založeného na neexistencii alebo nedostatku odôvodnenia sú výhrady a tvrdenia smerujúce k spochybneniu dôvodnosti napadnutého rozhodnutia neúčinné a irelevantné (rozsudok z 15. júna 2005, Corsica Ferries France/Komisia, T-349/03, Zb., EU:T:2005:221, body 58 a 59).

131 Práve na základe týchto zásad je potrebné posúdiť, či Komisia dodržala v prejednávanej veci povinnosť odôvodnenia.

– O prvej výhrade založenej na tom, že Komisia nevysvetlila dôvody, pre ktoré dospela k záveru, že účtovníctvo žalobkyne nebolo dôveryhodné

132 Žalobkyňa v podstate vytýka Komisii, že v napadnutom rozhodnutí nevysvetlila, prečo jej účtovníctvo nebolo dôveryhodné a prečo tak prijala tézu vyplývajúcu z menšinovej správy panelu odborníkov vymenovaných Consiglio di Stato, pričom nereagovala na tvrdenia vyplývajúce z väčšinovej správy uvedeného panelu. V tomto rámci žalobkyňa tiež vytýka Komisii, že sama nepreskúmala jej účtovníctvo.

133 Komisia spochybňuje argumentáciu žalobkyne a navrhuje, aby sa prvá časť tretieho žalobného dôvodu zamietla.

134 V tejto súvislosti je na úvod potrebné poukázať na to, že výhrada žalobkyne, že Komisia nepreskúmala sama jej účtovníctvo, nesúvisí s porušením povinnosti odôvodnenia, ktorej rozsah bol pripomenutý v bode 129 vyššie, ale skôr s nedostatočným preskúmaním vo veci.

135 Je tiež potrebné uviesť, že ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia, Komisia – v rozpore s tvrdením žalobkyne – nespochybnila dôveryhodnosť účtovníctva žalobkyne v súvislosti s celým dotknutým obdobím.

136 V bode 115 napadnutého rozhodnutia Komisia pripomína zásadu sformulovanú Súdnym dvorom vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok zo 7. mája 2009, Antrop a i. (C-504/07, Zb., EU:C:2009:290), podľa ktorej požiadavky stanovené v článku 10 nariadenia č. 1191/69 nie sú splnené, ak „nie je možné stanoviť na základe istých údajov [z účtovníctva spoločnosti] rozdiel medzi nákladmi pripísateľnými časti [jej] činnosti v oblastiach, ktoré sú predmetom [jej] koncesie, a príslušným príjmom, a v dôsledku toho nie je možné vypočítať dodatočné náklady vyplývajúce z vykonania záväzkov služieb vo verejnom záujme [týmto podnikom]“.

137 V odôvodnení 117 Komisia konštatovala:

„Spoločnosť Simet v tomto prípade nevykonala riadne oddelenie účtov pre rôzne služby, ktoré poskytovala do roku 2002. Spoľahlivosť nákladových účtov z hľadiska oddelenia účtov v rokoch 2002 a 2003 možno spochybniť, pretože neexistujú nijaké dôkazy o tom, že riadiace orgány spoločnosti využívali tieto nákladové účty na kontrolu jej činnosti. Článok 10 teda nebol splnený.“

138 V odôvodneniach 127 a 128 Komisia použila rovnakú argumentáciu v rámci preskúmania súladu oznámeného opatrenia a nariadenia č. 1370/2007, pričom uviedla:

„v článku 6 ods. 1 sa… uvádza, že v prípade priamo zadaných zmlúv o službách vo verejnom záujme musí byť náhrada v súlade s ustanoveniami nariadenia (ES) č. 1370/2007 a s ustanoveniami uvedenými v prílohe, čím sa zaistí, aby náhrada nesiahala za rámec toho, čo je nevyhnutné na plnenie záväzku služby vo verejnom záujme. Príloha okrem iného vyžaduje oddelenie účtov (bod 5) a stanovuje, ako sa určuje maximálna výška náhrady.

Ako sa uvádza v odseku 115, počas väčšiny obdobia, ktorého sa týka notifikované opatrenie (medzi rokmi 1987 a 2001), spoločnosť Simet nepoužívala riadne oddelené účty. Spochybniť možno aj spoľahlivosť nákladových účtov z rokov 2002 a 2003 [Spochybniť možno aj spoľahlivosť nákladových účtov – *neoficiálny preklad*]. Bez ohľadu na to, aká náhrada sa napokon prizná, preto nemožno preukázať, že táto náhrada nepresiahne sumu zodpovedajúcu čistým finančným dôsledkom, ktoré sú ekvivalentné celkovým dôsledkom, či už pozitívnym, alebo negatívnym, plnenia záväzku služby vo verejnom záujme na náklady a príjmy poskytovateľa služby vo verejnom záujme (bod 2 prílohy).“

139 Z uvedených odôvodnení vyplýva, že s výnimkou rokov 2002 a 2003 Komisia nespochybnila dôveryhodnosť účtov žalobkyne, ale len konštatovala, že v prípade, že účty nie sú riadne oddelené, je nemožné vylúčiť riziko poskytnutia nadmernej náhrady, tak ako je opísané v článku 10 nariadenia č. 1191/69 a v článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1370/2007, z čoho vyplýva, že výhrada žalobkyne nie je v súvislosti s obdobím od roku 1987 do roku 2001 dostatočne skutkovo podložená.

140 Okrem toho je v súvislosti so spochybnením dôveryhodnosti nákladových účtov za roky 2002 a 2003 nutné konštatovať, že Komisia spresnila, že táto nedôveryhodnosť vyplýva z neexistencie dôkazu, že riadiace orgány žalobkyne skutočne využívali uvedené účty na kontrolu je činnosti, takže žalobkyňa mohla porozumieť odôvodneniu Komisie v tejto súvislosti.

141 Túto výhradu preto treba zamietnuť v celom rozsahu.

– O druhej výhrade založenej na tom, že Komisia v napadnutom rozhodnutí nevysvetlila, prečo podľa nej miera kapitálovej návratnosti, ktorá je vyššia ako swapová sadzba zvýšená o 100 bázických bodov, nebola vo všeobecnosti považovaná za vhodnú referenčnú hodnotu na výpočet primeraného zisku

142 Žalobkyňa vytýka Komisii jej konštatovanie, ktoré sa neopiera o nijaký iný dôvod, že miera kapitálovej návratnosti, ktorá je vyššia ako swapová sadzba zvýšená o 100 bázických bodov nebola vo všeobecnosti považovaná za vhodnú referenčnú hodnotu na výpočet primeraného zisku.

143 Komisia spochybňuje argumentáciu žalobkyne a navrhuje, aby sa prvá časť tretieho žalobného dôvodu zamietla.

144 V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že konštatovanie, na ktoré sa žalobkyňa zamerala a ktoré sa týka miery návratnosti uplatniteľnej na kapitál investovaný žalobkyňou každý rok v rámci prevádzky medziregionálnych liniek, sa nachádza v odôvodnení 129 napadnutého rozhodnutia, a to v časti o súlade oznámeného opatrenia a nariadenia č. 1370/2007.

145 Odôvodnenie 129 napadnutého rozhodnutia znie:

„Vzhľadom na to, že parametre náhrady sa nestanovili vopred, sa navyše akékoľvek stanovenie nákladov musí nevyhnutne vykonať *ex post* na základe arbitrárnych predpokladov, čo je prípad pôvodnej správy aj väčšinovej správy. Komisia však nemôže prijať predpoklady uvedené vo väčšinovej správe, že jednotlivé služby, ktoré spoločnosť poskytuje, by mali v danom roku nevyhnutne predstavovať rovnaký podiel na príjmoch a nákladoch. Keďže výpočet *ex post* bude nevyhnutne viesť k úplnej náhrade nákladov vzniknutých pri poskytovaní služby, Komisia sa domnieva, že miera kapitálovej návratnosti, ktorá je vyššia ako príslušná swapová sadzba plus 100 bázických bodov použitá v pôvodnej aj vo väčšinovej správe, by sa za normálnych okolností nepovažovala za vhodnú referenčnú hodnotu na výpočet primeraného zisku.“

146 Z odôvodnenia 129 vyplýva, že konštatovanie, podľa ktorého miera kapitálovej návratnosti navrhovaná vo väčšinovej správe nie je za normálnych okolností vhodná na výpočet primeraného zisku, Komisia odôvodnila tým, že *ex post* výpočet výšky náhrady bude vždy viesť k úplnej náhrade nákladov vynaložených na poskytovanie služby zaťaženej záväzkami služby vo verejnom záujme. Komisia preto svoje konštatovanie riadne odôvodnila a dodržala tak svoju povinnosť odôvodnenia.

147 Otázka, či je toto odôvodnenie primerané, čo okrem iného žalobkyňa spochybňuje, spadá do rámca posúdenia dôvodnosti napadnutého rozhodnutia. Tvrdenia, ktoré v tejto súvislosti predkladá žalobkyňa, sú preto vzhľadom na judikatúru citovanú v bode 130 vyššie neúčinné a irelevantné v rámci žalobného dôvodu založeného na porušení povinnosti odôvodnenia.

148 Preto treba druhú výhradu v treťom žalobnom dôvode zamietnuť ako nedôvodnú.

149 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je potrebné zamietnuť tretí žalobný dôvod ako nedôvodný.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ, keďže Komisia sa pri uplatnení nariadenia č. 1191/69 dopustila viacerých zjavne nesprávnych posúdení

150 Žalobkyňa vo svojej žalobe uvádza viacero výhrad namierených proti Komisii a týkajúcich sa zjavne nesprávnych posúdení pri uplatnení nariadenia č. 1191/69, ktoré možno zoskupiť do jediného žalobného dôvodu založeného na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

151 Žalobkyňa vytýka Komisii záver, podľa ktorého sa oznámené opatrenie vzhľadom na neexistenciu oddelených účtov nemohlo vyhnúť riziku nadmernej náhrady, a preto nebolo v súlade so spoločným postupom pri náhrade stanoveným v nariadení č. 1191/69. V tejto súvislosti žalobkyňa tvrdí, že pred

rokom 1992 nemala povinnosť oddelených účtov, pretože nedostávala náhradu, a že od roku 1992 už takúto povinnosť ani nemohla mať, keďže jej už nemohli byť jednostranne uložené záväzky služieb vo verejnom záujme. Zdôrazňuje, že za týchto okolností sa na ňu nevzťahuje rozsudok Antrop a i., už citovaný v bode 136 vyššie (EU:C:2009:290). Okrem toho metóda výpočtu navrhovaná vo väčšinovej správe umožnila vyhnúť sa akémukoľvek riziku nadmernej náhrady, keďže bola založená na *ex post* stanovení nákladov vynaložených v súvislosti so záväzkami služby vo verejnom záujme.

– O prvej výhrade založenej na tom, že Komisia dospela k nesprávnemu záveru, že žalobkyni neboli uložené záväzky služby vo verejnom záujme podľa nariadenia č. 1191/69

152 Žalobkyňa v podstate vytýka Komisii záver, podľa ktorého jej neboli uložené záväzky služby vo verejnom záujme v zmysle nariadenia č. 1191/69.

153 Komisia túto výhradu spochybňuje.

154 Je dôležité zdôrazniť, že táto výhrada sa dotýka ústrednej otázky prejednávanej veci. Je totiž nutné konštatovať, že Consiglio di Stato vo svojom rozsudku, už citovanom v bode 33 vyššie, síce usúdila, že žalobkyňa mala nárok na náhradu podľa článkov 6, 10 a 11 nariadenia č. 1191/69, avšak výslovne neuviedla, na čom sa tento nárok žalobkyne zakladá. Tento súd sa totiž obmedzil na konštatovanie, že takýto nárok nemožno prevádzkovateľom služby vo verejnom záujme odmietnuť vzhľadom na náklady, ktoré v súvislosti s poskytovaním uvedenej služby nesú.

155 Žalobkyňa tvrdí, že Consiglio di Stato tak vyvodila logický dôsledok zo skutočnosti, že vnútroštátna právna úprava organizovala pravidelnú cestnú dopravu cestujúcich ako službu vo verejnom záujme, ktorej vykonávanie bolo zverené súkromným podnikom za podmienok stanovených štátom, a preto týmto podnikom, medzi ktoré patrí aj žalobkyňa, nevyhnutne uložila záväzky obsiahnuté v koncepcii služieb vo verejnom záujme, a to v rozpore s nariadením č. 1191/69, ktoré členské štáty zaväzovalo takéto záväzky zrušiť.

156 Téza žalobkyne však napriek tomu nie je presvedčivá, a to z nasledujúcich dôvodov.

157 Po prvé, pokiaľ ide o záväzky, ktoré boli žalobkyni uložené podľa rozhodnutí o udelení ročných koncesií od roku 1987 do 30. júna 1992, čo je obdobie v ktorom sa na skutkové okolnosti vo veci samej uplatňuje nariadenie č. 1191/69 vo svojom pôvodnom znení, je potrebné pripomenúť, že podľa článku 1 ods. 1 a 2 tohto nariadenia boli záväzky, ktoré mali členské štáty v zásade zrušiť, záväzkami obsiahnutými v koncepcii služieb vo verejnom záujme, tak ako ich uvedené nariadenie definovalo a stanovilo v oblasti železničnej, cestnej a vnútrozemskej vodnej dopravy.

158 Je pritom predovšetkým potrebné poukázať na to, že určenie sadzieb na cestujúceho v rozhodnutí o udelení ročných koncesií a povinnosť predložiť miestnemu útvaru MIT na predchádzajúce schválenie cenník nemožno vykladať ako tarifné záväzky v zmysle článku 2 ods. 5 nariadenia č. 1191/69.

159 Podľa judikatúry je totiž pre tarifný záväzok charakteristické nielen stanovenie alebo schválenie dopravných sadzieb príslušným orgánom, ale aj dvojitá kumulatívna podmienka spočívajúca jednak v tom, že ide o „osobitné“ tarifné opatrenia, ktoré sa dotýkajú určených kategórií cestujúcich alebo výrobkov alebo určených vzťahov, a jednak v tom, že tieto opatrenia sú v rozpore s obchodnými záujmami podniku. Tento výklad má oporu v článku 2 ods. 5 druhom pododseku, ktorý spresňuje, že tarifné záväzky nepredstavujú „všeobecné opatrenia cenovej politiky“ ani „opatrenia súvisiace s cenou a všeobecnými dopravnými podmienkami, ktoré sa urobili so zreteľom na organizáciu dopravného trhu alebo jeho časti“. Z toho vyplýva, že všeobecná záväzná zákonná povinnosť predložiť dopravné

sadzby na schválenie verejnému orgánu, nemôže byť sama osebe považovaná za „tarifný záväzok“ v zmysle článku 2 ods. 5 nariadenia č. 1191/69 (rozsudok z 27. novembra 1973, Nederlandse Spoorwegen, 36/73, Zb., EU:C:1973:130, body 11 až 13).

160 Je však nutné konštatovať, že hoci žalobkyňa uvádza, že stanovenie taríf bolo v rozpore s jej obchodnými záujmami, keďže cena autobusových cestovných lístkov nesmela presiahnuť cenu cestovného lístka 2. triedy na talianskych železniciach, netvrdí, a už vôbec nepredkladá dôkaz, že stanovenie taríf v rozhodnutiach o udelení ročných koncesií sa vzťahovalo na určené kategórie cestujúcich alebo tovarov alebo na určené vzťahy.

161 Ďalej, aj keď niektoré záväzky v rozhodnutiach o ročných koncesiách, či už ide o vymedzenie trasy z hľadiska cieľa, ako aj z hľadiska cestovného poriadku, alebo o počet jázd a ich frekvenciu, trvanie cesty, okamžité oznámenie akéhokoľvek prerušenia, pozastavenie alebo zmenu služby, predchádzajúce schválenie miestneho útvaru MIT, ktoré sa týka nákupu vozidiel určených na poskytovanie služby alebo zmeny účelu používania takýchto vozidiel, predaj lístkov na prepravu cestujúcich, batožiny a poľnohospodárskych balíkov a ich následné uchovanie počas piatich rokov, kontrolu účtovníctva žalobkyne úradníkmi miestneho útvaru MIT, ako aj zákonný záväzok prepravovať zdarma balíky pre poštovú správu, možno analyzovať ako „záväzky prevádzkovať“ v zmysle článku 2 ods. 3 nariadenia č. 1191/69 alebo „záväzok dopravovať“ v zmysle článku 2 ods. 4 rovnakého nariadenia, je nutné konštatovať, že systém stanovený talianskou právnou úpravou umožnil žalobkyni požiadať o obnovenie rozhodnutí o udelení ročných koncesií alebo to neurobiť, ak by usúdila, že záväzky služby vo verejnom záujme, ktorým podliehala prevádzka medziregionálnej linky, jej nevyhovujú.

162 Z toho vyplýva, že takéto záväzky nepredstavujú záväzky, ktoré členský štát jednostranne uložil, aby zabezpečil primerané dopravné služby v zmysle článku 1 nariadenia č. 1191/69.

163 Ako uvádza Komisia, žalobkyňa si zrejme zamieňa jednostranné uloženie záväzkov služby vo verejnom záujme správnym orgánom, ktoré má byť v zmysle nariadenia č. 1191/96 predmetom náhrady podľa spoločných postupov pri náhrade stanovených v jeho článkoch 10 až 13, s dobrovoľným vstupom do zmluvného vzťahu upravujúceho poskytovanie určitých dopravných služieb, ktoré nepochybne sú definované z hľadiska verejného záujmu, pričom v takom prípade nariadenie č. 1191/69 nestanovuje nijakú náhradu.

164 Tvrdenia žalobkyne v tejto súvislosti nie sú presvedčivé. Žalobkyňa totiž uvádza, že podľa vnútroštátnej právnej úpravy svoju žiadosť o koncesiu mohla formulovať len podľa kritérií verejného záujmu, ktoré vopred definoval správny orgán. Žalobkyňa preto tvrdí, že sa mohla rozhodnúť len medzi vykonávaním a nevykonávaním svojej činnosti prepravy cestujúcich na medziregionálnych linkách.

165 Je pritom potrebné pripomenúť, že podľa článku 4 ods. 1 nariadenia č. 1191/69 dopravné podniky požiadajú príslušné orgány členských štátov o zrušenie celého záväzku služby vo verejnom záujme alebo jeho časti v prípade, ak pre nich z takého záväzku vyplývajú hospodárske nevýhody. Podľa odseku 2 rovnakého článku „môžu dopravné podniky navrhnúť iné formy dopravy ako náhradu za práve používané formy dopravy.“ Ako však uviedla Komisia v napadnutom rozhodnutí, pričom žalobkyňa jej neprotirečí, takýto návrh nebol nikdy zo strany žalobkyne predložený. Táto okolnosť preukazuje, že žalobkyňa dobrovoľne a systematicky prijímala záväzky predpokladané v špecifikáciách a určené v rozhodnutiach o ročných koncesiách.

166 Podľa žalobkyne z vnútroštátnej právnej úpravy vyplýva, po prvé, že žiadateľ musí jasne a podrobne uviesť, ktoré verejnoprospešné potreby predchádzajúci koncesionár neuspokojil a zaviazať sa na ich uspokojenie, po druhé, že MIT pri udeľovaní koncesií uprednostní podnik, ktorý „preukáže, že prijme ďalšie povinnosti v súvislosti s prácami alebo službami miestneho významu, ktoré súvisia s dopravnými službami, a že bude schopný si ich plniť“, a po tretie, že od roku 1994 sa koncesie udeľujú len na základe verejného kontradiktórneho zasadania, na ktorom sa zúčastnia strany, ktoré majú o koncesiu záujem, pričom v priebehu uvedeného zasadania je potrebné potvrdiť „skutočnú

existenciu verejného záujmu“. Tieto okolnosti však nemôžu spochybniť konštatovanie, že žalobkyňa dobrovoľne prijala záväzky služby vo verejnom záujme predpokladané v špecifikáciách a že nikdy nenavrhla zrušenie alebo zmenu týchto záväzkov, tak ako jej to umožňuje nariadenie.

167 Nepresvedčuje ani tvrdenie žalobkyne, že uloženie záväzkov služby vo verejnom záujme v zmysle nariadenia č. 1191/69 vyplýva aj zo skutočnosti, že v minulosti získala v tejto súvislosti náhrady v zmysle zákona č. 877/86. Žalobkyňa totiž nepreukázala, že cieľom dotknutého zákona je stanovenie náhrady za záväzky služby vo verejnom záujme, ktoré boli dopravným podnikom jednostranne uložené v zmysle nariadenia č. 1191/69. Okrem toho kritérium, ktoré v súvislosti s výpočtom pomoci stanovuje uvedený zákon a ktoré spočíva v počte prejdených kilometrov, vylučuje, aby mohla byť takáto pomoc vnímaná rovnako ako náhrada v zmysle nariadenia č. 1191/69, keďže toto nariadenie stanovuje osobitnú metódu výpočtu výšky náhrady, ktorá sa má vyplatiť za záväzky služby vo verejnom záujme uložené dopravným podnikom.

168 Napokon je potrebné pripomenúť, že podľa článku 2 ods. 1 nariadenia č. 1191/69 sa pod záväzkami služieb vo verejnom záujme „rozumejú záväzky, ktoré by uvedený dopravný podnik neprijal alebo by ich neprijal v rovnakej miere, či za tých istých podmienok, keby realizoval svoje vlastné obchodné záujmy“. Len ťažko je možné pripustiť, že by žalobkyňa napriek záväzkom prevádzkovať a dopravovať predpokladaným v špecifikáciách a určeným v rozhodnutiach o ročných koncesiách žiadala o obnovenie rôznych koncesií a že by v tom nenachádzala obchodný záujem.

169 V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že žalobkyňa sa obmedzuje na tvrdenie, že záväzky v rozhodnutiach o ročných koncesiách narušili jej slobodu hospodárskeho vývoja, čomu svedčia rôzne zamietnutia jej žiadostí o zmenu trás a času odchodov zo strany MIT. Na jednej strane pritom z dokumentov predložených žalobkyňou na podporu tohto tvrdenia vyplýva, že žiadosti o zmenu sa netýkajú liniek, na ktoré jej už bola udelená koncesia a ktoré prevádzkuje, ale rozšírenia liniek, na ktoré jej už bola udelená koncesia. Na druhej strane, ako Komisia uviedla v napadnutom rozhodnutí, vzhľadom na výlučnú povahu koncesií, ktoré MIT udelilo pravidelným prepravcom cestujúcich, pričom takúto koncesiu mala aj žalobkyňa, jej žiadostiam „o rozšírenie“ by bolo možné vyhovieť len v prípade, že by nezasiahli do práv iného prevádzkovateľa.

170 Po druhé je potrebné poukázať na to, že zo záväzkov, ktoré boli žalobkyni uložené podľa rozhodnutí o ročných koncesiách od 1. júla 1992 do roku 2003, teda v období, počas ktorého sa nariadenie č. 1191/69, zmenené a doplnené nariadením č. 1893/91, uplatňovalo na skutkové okolnosti veci samej, jej v nijakom prípade nemohlo vyplývať právo na náhradu.

171 Z článku 1 nariadenia č. 1191/69 v znení platnom od 1. júla 1992 totiž vyplýva, že náhradu môžu získať len podniky zamerané na prevádzku mestskej, prímestskej alebo regionálnej dopravy, a to za predpokladu, že štát sa rozhodne im uložiť alebo v súvislosti s nimi zachovať záväzky služby vo verejnom záujme.

172 Je pritom nepochybné, že predmetná činnosť žalobkyne sa týka prevádzkovania medziregionálnych liniek, takže od 1. júla 1992 štát nemohol žalobkyni uložiť záväzky služby vo verejnom záujme, pričom žalobkyňa preto ani nemohla žiadať o náhradu za náklady, ktoré vynaložila v súvislosti s týmito záväzkami.

173 Okrem toho aj keby bolo možné žalobkyňu na základe služieb, ktoré poskytuje, považovať za podnik regionálnej dopravy, je nutné konštatovať, že vzhľadom na to, že záväzky, ktorým podliehala podľa rozhodnutí o ročných koncesiách, jej neboli uložené jednostranne, spadala nevyhnutne do pôsobnosti zmluvného režimu upraveného v článku 14 ods. 1 a 2 nariadenia č. 1191/69 v znení platnom od 1. júla 1992, stanovujúceho osobitný režim financovania, ktorý nedával nijaký priestor na náhrady podľa metód v oddieloch II, III a IV tohto nariadenia (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. marca 2004, Danske Busvognmænd/Komisia, T-157/01, Zb., EU:T:2004:76, bod 79).

174 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy je potrebné konštatovať, že žalobkyni sa nepodarilo preukázať, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď v napadnutom rozhodnutí dospela k záveru, že talianske orgány žalobkyni neuložili jednostranne záväzok služby vo verejnom záujme podľa nariadenia č. 1191/69 na obdobie od roku 1987 do roku 2003.

175 Prvá výhrada štvrtého žalobného dôvodu sa preto musí zamietnuť ako nedôvodná.

– O druhej výhrade založenej na tom, že Komisia nesprávne konštatovala, že žalobkyňa nepreukázala existenciu hospodárskej nevýhody, ktorá by odôvodňovala poskytnutie náhrady podľa článku 5 ods. 1 nariadenia č. 1191/69

176 Podľa žalobkyne Komisia nesprávne usúdila, že žalobkyni sa nepodarilo preukázať, že existencia hospodárskych nevýhod bola určená vzhľadom na dosah záväzku na celkovú činnosť podniku, podľa článku 5 ods. 1 nariadenia č. 1191/69, keďže v prejednávanej veci bolo riziko nadmernej náhrady neutralizované tým, že výpočet strát, ktoré žalobkyňa utrpela z dôvodu záväzkov služby vo verejnom záujme, sa uskutočnil *ex post*.

177 Komisia spochybňuje argumentáciu žalobkyne a navrhuje, aby sa táto výhrada zamietla.

178 V tejto súvislosti je potrebné v súlade s tvrdením Komisie poukázať na to, že hospodárska nevýhoda a riziko nadmernej náhrady sú dve odlišné skutočnosti. Podľa článkov 5, 10 a 11 nariadenia č. 1191/69 je preukázanie hospodárskej nevýhody nevyhnutné, aby bolo možné určiť výšku náhrady, na ktorú má dopravný podnik nárok z dôvodu jednostranného uloženia záväzkov služby vo verejnom záujme. Naopak riziko nadmernej náhrady môže vyplývať z mnohých faktorov, ktoré môžu viesť k vyššej náhrade, ako je tá, na ktorú by mal tento podnik nárok na základe nariadenia. Aj keď v prejednávanej veci Komisia správne usúdila, že oznámené opatrenie nie je v súlade s článkom 10 nariadenia č. 1191/69 z dôvodu neexistencie riadne oddelených účtov, čo je podľa Komisie jediný prostriedok, ako zabrániť riziku nadmernej náhrady, dospela tiež k záveru, že uvedené opatrenie nie je v súlade ani s článkom 5 ods. 1 rovnakého nariadenia, keďže žalobkyňa nepreukázala, že hospodárske nevýhody boli určené vzhľadom na dosah záväzku služby vo verejnom záujme na celkovú činnosť podniku. Vzhľadom na neexistenciu konkrétneho tvrdenia žalobkyne, ktoré by malo potvrdiť, že žalobkyni sa naopak podarilo uvedenú skutočnosť preukázať, musí byť táto výhrada zamietnutá ako úplne nedôvodná.

– O tretej výhrade založenej na tom, že Komisia spolu s MIT zastávala názor, že vo väčšinovej správe sa nesprávne konštatuje, že použitý kapitál nepredstavoval len kapitál, ktorý možno pripísať záväzkom služby vo verejnom záujme

179 Žalobkyňa vytýka Komisii, že spolu s MIT zastávala názor, že vo väčšinovej správe sa nesprávne konštatuje, že použitý kapitál nepredstavoval len kapitál, ktorý možno pripísať záväzkom služby vo verejnom záujme.

180 Komisia spochybňuje argumentáciu žalobkyne a navrhuje, aby sa táto výhrada zamietla.

181 V tejto súvislosti je potrebné hneď na úvod uviesť, že výhrada žalobkyne nie je dostatočne skutkovo podložená. Žalobkyňa totiž Komisii vytýka, že si osvojila kritiku talianskych orgánov v súvislosti s väčšinovou správou o výške kapitálu, ktorý žalobkyňa investovala v rámci prevádzky medziregionálnych liniek podliehajúcich záväzkom služby vo verejnom záujme. Žalobkyňa odkazuje v tejto súvislosti na odôvodnenie 62 napadnutého rozhodnutia. Je pritom nutné konštatovať, že toto odôvodnenie sa nachádza v tej časti napadnutého rozhodnutia, v ktorej Komisia zhrnula pripomienky Talianska. Tvrdenie talianskych orgánov však Komisia nepreberá do časti rozhodnutia, ktoré je venované posúdeniu pomoci.

– O štvrtej výhrade založenej na tom, že Komisia formulovala nesprávny záver, podľa ktorého sa oznámené opatrenie vzhľadom na neexistenciu oddelených účtov nemohlo vyhnúť riziku nadmernej náhrady, a preto nebolo v súlade so spoločným postupom pri náhrade stanoveným v nariadení č. 1191/69

182 Žalobkyňa vytýka Komisii záver, podľa ktorého sa oznámené opatrenie vzhľadom na neexistenciu oddelených účtov nemohlo vyhnúť riziku nadmernej náhrady, a preto nebolo v súlade so spoločným postupom pri náhrade stanoveným v nariadení č. 1191/69. V tejto súvislosti žalobkyňa tvrdí, že pred rokom 1992 nemala povinnosť oddelených účtov, pretože nedostávala náhradu, a že od roku 1992 už takúto povinnosť ani nemohla mať, keďže jej už nemohli byť jednostranne uložené záväzky služieb vo verejnom záujme. Zdôrazňuje, že za týchto okolností sa na ňu nevzťahuje rozsudok Antrop a i., už citovaný v bode 136 vyššie (EU:C:2009:290). Okrem toho podľa žalobkyne metóda výpočtu navrhovaná vo väčšinovej správe umožnila vyhnúť sa akémukoľvek riziku nadmernej náhrady, keďže bola založená na *ex post* stanovení nákladov vynaložených v súvislosti so záväzkami služby vo verejnom záujme.

183 Komisia argumentáciu žalobkyne spochybňuje.

184 Na úvod je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa najmä tvrdí, že sa na ňu nevzťahovala povinnosť oddelených účtov stanovená v článku 5 ods. 2 nariadenia č. 1191/69, keďže toto nariadenie viac neupravovalo možnosť talianskych orgánov uložiť jej záväzky služby vo verejnom záujme. Tvrdí tiež, že rozsudok Antrop a i., už citovaný v bode 136 vyššie (EU:C:2009:290), sa na ňu nevzťahuje, keďže Súdny dvor v tomto rozsudku rozhodol o spôsobe spoločného postupu pri náhrade stanovenom v nariadení č. 1191/69 v znení platnom od 1. júla 1992.

185 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, v článku 10 nariadenia (EHS) č. 1191/69 sa v jeho pôvodnom znení uvádza, že výška náhrady sa v prípade záväzku prevádzkovať alebo dopravovať musí rovnať rozdielu medzi znížením finančného bremena a znížením príjmov podniku, ktoré môže vyplynúť zo zrušenia celého dotknutého záväzku alebo jeho príslušnej časti v posudzovanom období. Z tohto ustanovenia vyplýva, že náhrada nemá byť vyššia ako náklady, ktoré podnik znáša v rámci prijatého záväzku služby vo verejnom záujme.

186 Okrem toho článok 1 ods. 5 nariadenia č. 1191/69 v znení planom od 1. júla 1992 znie:

„Ak dopravný podnik nevykonáva len služby podliehajúce ustanoveniam o záväzkoch služby vo verejnom záujme, ale sa zaoberá aj inými činnosťami, musia byť služby vo verejnom záujme vykonávané samostatnými divíziami, ktoré musia spĺňať aspoň nasledovné podmienky:

a) prevádzkové účty zodpovedajúce každej z týchto činností sú oddelené a pomer aktív patriacich ku každej činnosti sa určí v súlade s platnými pravidlami účtovníctva;

…“

187 V rozpore s tým čo tvrdí žalobkyňa, z tohto ustanovenia vyplýva, že na všetky dopravné podniky, ktoré prevádzkujú jednak služby podliehajúce záväzkom služby vo verejnom záujme, a to buď na základe jednostranného uloženia tohto záväzku, ako to je v prípade podnikov mestskej, prímestskej alebo regionálnej dopravy, alebo na základe uzavretia zmluvy o poskytovaní služieb vo verejnom záujme, a jednak iné činnosti, sa od 1. júla 1992 vzťahuje povinnosť oddelených účtov.

188 Preto bez ohľadu na to, či talianske orgány porušili alebo neporušili v prejednávanej veci články 1 a 14 nariadenia č. 1191/69 v znení platnom od 1. júla 1992, keď formálne neuzavreli zmluvu o poskytovaní služieb vo verejnom záujme po skončení konaní o udelení ročných koncesií na prevádzku medziregionálnych liniek, čo je otázka, ktorú musí vyriešiť vnútroštátny súd, eventuálne aj za pomoci prejudiciálneho konania na Súdnom dvore, na žalobkyňu sa stále vzťahovala povinnosť oddelených účtov.

189 Je však potrebné poukázať na to, že ako už bolo uvedené v rámci preskúmania prvej časti štvrtého žalobného dôvodu, žalobkyňa nemohla žiadať o náhradu od 1. júla 1992, takže otázka, či mala alebo nemala povinnosť oddelených účtov od tohto dátumu je vlastne v rámci prejednávanej veci irelevantná.

190 Ešte je však potrebné preskúmať, či oznámené opatrenie bolo v súlade s článkom 10 nariadenia č. 1191/69 v súvislosti s obdobím od roku 1987 do 30. júna 1992.

191 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že ako vyplýva z odôvodnenia 24 napadnutého rozhodnutia, keďže za obdobie od roku 1987 do roku 1992 neboli k dispozícii nijaké nákladové účty, odborníci, ktorí vypracovali väčšinovú správu, rozdelili náklady na prevádzku služieb pravidelnej medziregionálnej autobusovej dopravy na základe percentuálneho podielu príjmov, ktoré z poskytovania týchto služieb za uvedené obdobie pochádzali. Odborníci následne stanovili celkovú výšku nákladov na základe ročnej účtovnej závierky týkajúcej sa každého z dotknutých rokov. Na účely stanovenia samotnej výšky prevádzkových nákladov potom od celkových nákladov odpočítali neprevádzkové náklady (dlhované úroky, finančné poplatky, straty z predaja aktív, rôzne straty a náklady, priame dane a konečné inventúry). Prevádzkové náklady súvisiace so službami pravidelnej medziregionálnej autobusovej dopravy sa napokon stanovili na základe percentuálneho podielu príjmov pochádzajúcich z týchto služieb.

192 Z toho vyplýva, že aj keď metóda výpočtu náhrady stanovená vo väčšinovej správe skutočne spočívala, ako to tvrdí žalobkyňa, na *ex post* analýze účtovníctva žalobkyne, táto metóda stanovila náklady vynaložené na pravidelnú medziregionálnu autobusovú dopravu na základe percentuálneho podielu príjmov pochádzajúcich z týchto služieb v rámci celkových príjmov žalobkyne. Ako zdôrazňuje Komisia v odôvodnení 129 napadnutého rozhodnutia, takáto metóda spočíva na predpoklade, že každá služba, ktorú žalobkyňa poskytuje, by mala v priebehu dotknutého roku predstavovať rovnaký podiel nákladov a príjmov. Je však potrebné dospieť k rovnakému záveru, k akému dospela Komisia, teda že takýto predpoklad sa dá sám osebe len ťažko prijať a nemôže zaručiť, že náhrada nebude vyššia ako náklady, ktoré žalobkyňa skutočne vynaložila z dôvodu svojich záväzkov služby vo verejnom záujme prijatých od roku 1987 do 30. júna 1992.

193 Z toho vyplýva, že štvrtá výhrada žalobkyne sa musí zamietnuť ako nedôvodná.

194 Štvrtý žalobný dôvod sa preto musí zamietnuť ako nedôvodný v celom rozsahu.

O piatom žalobnom dôvode založenom na skutočnosti, že Komisia tým, že v napadnutom rozhodnutí zohľadnila správy panelu odborníkov, ku ktorému sa ešte Consiglio di Stato nevyjadrila, zasiahla do súdnej činnosti vnútroštátneho súdu

195 Žalobkyňa Komisii vytýka, že protiprávne zasiahla do vnútroštátneho súdneho konania, keďže v napadnutom rozhodnutí zohľadnila väčšinovú a menšinovú správu vypracovanú odborníkmi vymenovanými Consiglio di Stato v rámci konania o výkone rozsudku Consiglio di Stato, už citovaného v bode 33 vyššie. Podľa žalobkyne totiž uvedené správy mali povahu dokumentov, ktoré na žiadosť Consiglio di Stato vypracovali odborníci asistujúci súdu, pričom ich posúdenie spadá výlučne do právomoci uvedeného súdu. Komisia sa tým, že sa rozhodla zohľadniť správy panelu odborníkov, ktoré jej protiprávne predložilo MIT, predtým ako samotná Consiglio di Stato o týchto správach rozhodla, zasiahla do rozhodovacej právomoci Consiglio di Stato.

196 Komisia tvrdí, že tento žalobný dôvod je neprípustný, keďže bol prvýkrát prednesený v rámci repliky. Okrem toho spochybňuje tvrdenia žalobkyne a navrhuje, aby sa uvedený žalobný dôvod zamietol.

197 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že ako uvádza Komisia, tento žalobný dôvod bol prvýkrát prednesený v rámci repliky, pričom žalobkyňa toto oneskorenie neodôvodnila novými právnymi a skutkovými okolnosťami, ktoré vyšli najavo v priebehu konania. Okrem toho tento žalobný dôvod nepredstavuje ani doplnenie žalobného dôvodu, ktorý už bol formulovaný, priamo alebo nepriamo v návrhu na začatie konania. Z toho vyplýva, že podľa judikatúry týkajúcej sa článku 48 ods. 2 rokovacieho poriadku z 2. mája 1991 musí byť tento žalobný dôvod zamietnutý ako neprípustný (pozri rozsudok z 15. marca 2006, Taliansko/Komisia, T-226/04, EU:T:2006:85, bod 64 a citovanú judikatúru).

198 Okrem toho je potrebné zdôrazniť, že žalobkyni sa nepodarilo preukázať, ako konanie Komisie porušuje právo Únie, a môže tak ovplyvniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia, z čoho vyplýva, že tento žalobný dôvod nespĺňa ani podmienky článku 44 ods. 1 rokovacieho poriadku z 2. mája 1991 a z toho dôvodu musí byť zamietnutý ako neprípustný.

199 Vzhľadom na všetky predchádzajú úvahy je potrebné zamietnuť žalobu v celom rozsahu.

O trovách

200 Podľa článku 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhmi Komisie.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora),

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Simet SpA znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania Európskej komisie.

Gratsias Kăncheva Wetter

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 3. marca 2016.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu 2

Legislatívny a správny rámec činností žalobkyne 2

Právo Európskej únie 2

Vnútroštátne právo 6

Žaloba podaná žalobkyňou na vnútroštátne súdy 8

Správne konanie 9

Napadnuté rozhodnutie 10

Konanie a návrhy účastníkov konania 12

Právny stav 13

O prípustnosti 13

O veci samej 14

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ a nariadenia č. 1191/69 14

– O prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej na skutkovom omyle 14

– O druhej časti prvého žalobného dôvodu založenej na zjavne nesprávnom posúdení alebo nedostatočnom preskúmaní, pokiaľ ide o súlad príslušnej vnútroštátnej právnej úpravy a práva Únie 17

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení zásad týkajúcich sa náhrady škody spôsobenej jednotlivcom porušením práva Únie členským štátom 19

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia 20

– O prvej výhrade založenej na tom, že Komisia nevysvetlila dôvody, pre ktoré dospela k záveru, že účtovníctvo žalobkyne nebolo dôveryhodné 20

– O druhej výhrade založenej na tom, že Komisia v napadnutom rozhodnutí nevysvetlila, prečo podľa nej miera kapitálovej návratnosti, ktorá je vyššia ako swapová sadzba zvýšená o 100 bázických bodov, nebola vo všeobecnosti považovaná za vhodnú referenčnú hodnotu na výpočet primeraného zisku 22

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ, keďže Komisia sa pri uplatnení nariadenia č. 1191/69 dopustila viacerých zjavne nesprávnych posúdení 22

– O prvej výhrade založenej na tom, že Komisia dospela k nesprávnemu záveru, že žalobkyni neboli uložené záväzky služby vo verejnom záujme podľa nariadenia č. 1191/69 23

– O druhej výhrade založenej na tom, že Komisia nesprávne konštatovala, že žalobkyňa nepreukázala existenciu hospodárskej nevýhody, ktorá by odôvodňovala poskytnutie náhrady podľa článku 5 ods. 1 nariadenia č. 1191/69 26

– O tretej výhrade založenej na tom, že Komisia spolu s MIT zastávala názor, že vo väčšinovej správe sa nesprávne konštatuje, že použitý kapitál nepredstavoval len kapitál, ktorý možno pripísať záväzkom služby vo verejnom záujme 26

– O štvrtej výhrade založenej na tom, že Komisia formulovala nesprávny záver, podľa ktorého sa oznámené opatrenie vzhľadom na neexistenciu oddelených účtov nemohlo vyhnúť riziku nadmernej náhrady, a preto nebolo v súlade so spoločným postupom pri náhrade stanoveným v nariadení č. 1191/69 27

O piatom žalobnom dôvode založenom na skutočnosti, že Komisia tým, že v napadnutom rozhodnutí zohľadnila správy panelu odborníkov, ku ktorému sa ešte Consiglio di Stato nevyjadrila, zasiahla do súdnej činnosti vnútroštátneho súdu 28

O trovách 29